การศึกษาคำประสมในคำเรียกชื่อขนมที่เป็นคำยืมภาษาจีนฮกเกี้ยน จังหวัดภูเก็ต

สารนิพนธ์

ของ

ศุภราภรณ์ ณ ตะกั่วทุ่ง

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา

ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาศาสตร์การศึกษา

กรกฎาคม 2553

การศึกษาคำประสมในคำเรียกชื่อขนมที่เป็นคำยืมภาษาจีนฮกเกี้ยน จังหวัดภูเก็ต

สารนิพนธ์

ของ

ศุภราภรณ์ ณ ตะกั่วทุ่ง

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา

ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกภาษาศาสตร์การศึกษา

กรกฎาคม 2553

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

การศึกษาคำประสมในคำเรียกชื่อขนมที่เป็นคำยืมภาษาจีนฮกเกี้ยน จังหวัดภูเก็ต

บทคัดย่อ

ของ

ศุภราภรณ์ ณ ตะกั่วทุ่ง

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา

ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาศาสตร์การศึกษา

กรกฎาคม 2553

ศุภราภรณ์ ณ ตะกั่วทุ่ง. (2553). *การศึกษาคำประสมในคำเรียกชื่อขนมที่เป็นคำยืมภาษาจีนฮกเกี้ยนจังหวัดภูเก็ต*. สารนิพนธ์ กศ.ม. (ภาษาศาสตร์การศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์: อาจารย์ญาณิสา บูรณะชัยทวี.

การวิจัยนี้มีความมุ่งหมายเพื่อศึกษาตำแหน่งคำหลักในคำเรียกชื่อขนมของภาษาไทยถิ่นใต้จังหวัดภูเก็ต ที่เป็นคำยืมภาษาจีนฮกเกี้ยน โดยเก็บข้อมูลเฉพาะคำเรียกชื่อขนมที่เกิดจากการประสมของหน่วยคำภาษาไทยถิ่นใต้ *หนม* กับภาษาจีนฮกเกี้ยน และคำยืมภาษาจีนฮกเกี้ยนที่ประกอบไปด้วยหน่วยคำ *โก้ย*, *ต่าว*, และหน่วยคำ *ทึ้ง*

ผลการวิจัยคำประสมคำเรียกชื่อขนมที่เป็นคำยืมภาษาจีนฮกเกี้ยนทั้ง 31 คำ พบว่า เมื่อมีการยืมคำภาษาจีนฮกเกี้ยนมาประสมกับหน่วยคำภาษาไทยถิ่นใต้ *หนม* ตำแหน่งของคำหลักจะอยู่ด้านซ้ายสุด ซึ่งเป็นไปตามที่คาดคะเน ในทางตรงกันข้าม เมื่อมีการยืมคำภาษาจีนฮกเกี้ยนทั้งคำ ซึ่งประกอบไปด้วยหน่วยคำ *โก้ย*, *ต่าว*, และหน่วยคำ *ทึ้ง* พบว่าในคำประสมที่มีหน่วยคำ *โก้ย* วางตำแหน่งคำหลักทางขวาสุด อย่างไรก็ตาม เมื่อมีการยืมคำภาษาจีนฮกเกี้ยนที่ประกอบด้วยหน่วยคำ *ต่าว* และหน่วยคำ *ทึ้ง* พบว่าไม่สามารถระบุตำแหน่งคำหลักโดยใช้เกณฑ์ของระบบหน่วยคำได้ เนื่องจากข้อมูลภาษาคำประสมส่วนใหญ่เป็นคำประสมที่เกิดจากคำประเภทเดียวกันคือ คำนามกับคำนาม จึงเป็นเหตุให้ไม่สามารถระบุตำแหน่งคำหลักได้ด้วยเกณฑ์ของระบบหน่วยคำ

The Study of Compounds of Sweets Found in Fukienese Loanwords in Phuket

AN ABSTRACT

BY

SUPPARAPORN NA-TAKUATHUNG

Presented in partial fulfillment of the requirements for the

Master of Education degree in Educational Linguistics

at Srinakharinwirot University

July 2010

Supparaporn Na-Takuathung. (2010). *The Study of Compounds of Sweets Found in Fukienese Loanwords in Phuket.* Master's Project, M.Ed. (Educational Linguistics). Bangkok: Graduate school, Srinakharinwirot University. Project Advisor: Yanisa Buranachaitavee

The purpose of this study is to identify head position of sweets found in Fukienese loanwords in Phuket. The study analyzed sweets that combine by a Southern Thai dialect morpheme; *nom* with a Fukienese morpheme and Fukienese loanwords that combine by a Fukienese morpheme; *koy, taw,* and *thung* with another Fukienese morpheme.

The result of 31 compounds of sweets found in Fukienese loanwords showed that the position of head of sweets that combine by a Southern Thai dialect morpheme; *nom* with a Fukienese morpheme is left-headed while the position of head of Fukienese loanwords that combine by a Fukienese morpheme; *koy* with another Fukienese morpheme is right-headed. However Fukienese loanwords that combine by a Fukienese morpheme; *taw* and *thung* with another Fukienese morpheme cannot identify the head by morphological criteria because most of compounds data are the same word category that is noun and noun.

อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ ประธานคณะกรรมการบริหารหลักสูตร และคณะกรรมการสอบได้พิจารณาสารนิพนธ์เรื่อง การศึกษาคำประสมในคำเรียกชื่อขนมที่เป็นคำยืมภาษาจีนฮกเกี้ยน จังหวัดภูเก็ต ของ ศุภราภรณ์ ณ ตะกั่วทุ่ง ฉบับนี้แล้ว เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตาม หลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาศาสตร์การศึกษา ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒได้

อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์

.....

(อาจารย์ ญาณิสา บูรณะชัยทวี)

ประธานคณะกรรมการบริหารหลักสูตร

.....

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. สุกัญญา เรืองจรูญ)

คณะกรรมการสอบ

..... ประธาน

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. สุกัญญา เรืองจรูญ)

..... กรรมการสอบสารนิพนธ์

(ดร. สุพัตรา ทองกัลยา)

..... กรรมการสอบสารนิพนธ์

(อาจารย์ ญาณิสา บูรณะชัยทวี)

อนุมัติให้รับสารนิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาศาสตร์การศึกษา ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

..... คณบดีคณะมนุษยศาสตร์

(รองศาสตราจารย์ อัครา บุญทิพย์)

วันที่ เดือน กรกฎาคม พ.ศ. 2553

ประกาศคุณูปการ

สารนิพนธ์นี้สำเร็จได้ด้วยดีเป็นเพราะผู้วิจัยได้รับความกรุณาอย่างยิ่งจาก อาจารย์ ญาณิสา บูรณะชัยทวี ประธานกรรมการควบคุมสารนิพนธ์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. สุกัญญา เรืองจรูญ และ ดร. สุพัตรา ทองกัลยา กรรมการควบคุมสารนิพนธ์ ท่านทั้งสามได้เสียสละเวลาอันมีค่าเพื่อให้คำปรึกษาแนะนำในการจัดทำงานวิจัยนี้ทุกขั้นตอน อีกทั้งทำให้ผู้วิจัยได้รับประสบการณ์ในการทำงานวิจัยทางด้านภาษาศาสตร์ และรู้ถึงคุณค่าของภาษาไทยถิ่นใต้ที่ใช้ในจังหวัดภูเก็ตมากขึ้น และท่านทั้งสามยังเป็นแบบฉบับของอาจารย์ที่ทุ่มเทให้กับศิษย์และงานด้านวิชาการอย่างไม่เหน็ดเหนื่อย ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณไว้ ณ ที่นี้

นอกจากนี้ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณอาจารย์ทุกท่านที่ประสาทวิชาความรู้ให้กับผู้วิจัยในการศึกษาตามหลักสูตรภาษาศาสตร์การศึกษา ซึ่งทำให้ผู้วิจัยสามารถนำเอาความรู้ต่างๆ มาประยุกต์ใช้กับงานวิจัย และนำความรู้ที่ได้ไปใช้อย่างต่อเนื่อง

อนึ่งสารนิพนธ์ฉบับนี้จะสำเร็จลงด้วยดีไม่ได้ หากมิได้รับความกรุณาจาก นางเฮ็ว แซ่ตัน นางสมทรง พลวัฒนกุล นางเสาวณีย์ เครือสนิท ที่ได้กรุณาสละเวลาในการบอกความหมายของหน่วยคำในภาษาจีนฮกเกี้ยน จึงขอกราบขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ท้ายสุดผู้วิจัยขอกราบขอบคุณพ่อ แม่ และเพื่อนๆ ทุกคนที่ให้กำลังใจที่ดีตลอดระยะเวลาที่ศึกษาและทำงานวิจัย

ศุภราภรณ์ ณ ตะกั่วทุ่ง

สารบัญ

บทที่ **หน้า**

1 บทนำ 1

ภูมิหลัง 1

ความมุ่งหมายของการวิจัย 2

ความสำคัญของการวิจัย 2

ขอบเขตของการวิจัย 3

กรอบแนวคิดในการวิจัย 3

สมมติฐานในการวิจัย 4

2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง 5

คำยืมภาษาจีน 5

คำประสม 7

ลักษณะของคำประสมในภาษาจีน 9

ลักษณะของคำประสมในภาษาไทยถิ่นใต้ 10

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง 12

3 วิธีดำเนินการวิจัย 16

การเก็บรวบรวมข้อมูล 16

การจัดกระทำและการวิเคราะห์ข้อมูล 17

4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล 18

5 สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ 31

ความมุ่งหมายของการวิจัย 31

วิธีดำเนินการวิจัย 31

สรุปผลการวิจัย 31

อภิปรายผลการวิจัย 32

สารบัญ (ต่อ)

บทที่ **หน้า**

5 (ต่อ)

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป 33

บรรณานุกรม 34

ภาคผนวก 37

ภาคผนวก ก 38

ภาคผนวก ข 40

ภาคผนวก ค 42

ภาคผนวก ง 44

ประวัติย่อผู้วิจัย 46

บทที่ 1
บทนำ

ภูมิหลัง

ภาษาเป็นสิ่งที่มีความสำคัญต่อการดำรงชีวิตของคนในสังคม เนื่องจากภาษาเป็นสื่อกลางในการถ่ายทอดความคิด อารมณ์ ความรู้สึก ตลอดจนถึงความต้องการ ภาษาสามารถถ่ายทอดจากคนหนึ่งไปสู่อีกคนหนึ่งในรูปของวัจนภาษา (Verbal) คือ ภาษาพูดและภาษาเขียน และทางอวัจนภาษา (Non Verbal) คือ ภาษาที่อยู่ในรูปของท่าทาง รูปภาพ และสัญลักษณ์ ภาษาที่คนในสังคมใช้สามารถสื่อถึงความเป็นคนของชาตินั้นๆ ได้ เช่น คนอังกฤษสื่อสารกันด้วยภาษาอังกฤษ คนญี่ปุ่นสื่อสารกันด้วยภาษาญี่ปุ่น คนไทยสื่อสารกันด้วยภาษาไทย ภาษาที่ใช้กันในแต่ละประเทศยังประกอบไปด้วยภาษาถิ่น ซึ่งภาษาไทยแบ่งภาษาถิ่นออกเป็น 4 ถิ่น คือ ภาษาไทยถิ่นเหนือ ภาษาไทยถิ่นอีสาน ภาษาไทยถิ่นกลาง และภาษาไทยถิ่นใต้ ซึ่งภาษาไทยถิ่นใต้ จังหวัดภูเก็ต เป็นภาษาที่น่าสนใจ เพราะเกิดจากการสัมผัสภาษาระหว่างภาษาไทยถิ่นใต้กับภาษาจีนฮกเกี้ยน โดยผลของการสัมผัสภาษาก่อให้เกิดการยืมคำภาษาจีนฮกเกี้ยนเข้ามาใช้หลายคำ โดยเฉพาะคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับอาหารการกิน เช่น

บ๊ะหู้ว หมายถึง หมูหยอง

เหลี่ยว หมายถึง เนื้อสัตว์ที่นำมาปรุงอาหารประเภทแกงจืด หรือผัด

ตั่งหุ้น หมายถึง วุ้นเส้น

ในด้านของคำยืมภาษาจีนฮกเกี้ยนที่ใช้ในจังหวัดภูเก็ตนั้น (นพดล กิตติกุล. 2534: 141-145) ได้รวบรวมคำยืมภาษาจีนฮกเกี้ยนที่ใช้ในภาษาไทยถิ่น จังหวัดภูเก็ตทั้งสิ้น 1,239 คำ โดยแบ่งเป็นหมวดต่างๆ 19 หมวด จากการวิเคราะห์คำยืมพบการสร้างคำใหม่จากการทับศัพท์ มักเป็นคำยืมจากภาษาต่างประเทศ แล้วออกสำเนียงจีน เช่น

ล้อยอ้า หมายถึง ทนาย คำนี้ยืมทับศัพท์มาจากภาษาอังกฤษคือคำว่า Lawyer

นอกจากนี้ยังพบการสร้างคำแบบคำประสม โดยนำเอาคำที่มีความหมายต่างกันมารวมกันแล้วกลายเป็นคำใหม่ เช่น

ตัวบ้อ หมายถึง ภรรยาหลวง มาจากคำว่า “ตัว” แปลว่า ใหญ่ และคำว่า “บ้อ” แปลว่า ภรรยา

เบ่ขุ่น หมายถึง นอนไม่หลับ มาจากคำว่า “เบ่” แปลว่า ไม่ และคำว่า “ขุ่น” แปลว่า นอน

จากตัวอย่างคำประสมที่เกิดจากการนำเอาคำที่มีความหมายต่างกันมารวมกัน แล้วกลายเป็นคำใหม่ข้างต้น มีคำว่า “บ้อ” และคำว่า “ขุ่น” ทำหน้าที่เป็นคำหลักของคำประสม โดย

ตำแหน่งของคำหลักดังกล่าวอยู่ทางขวาสุด ในขณะที่ คำว่า “ตัว” และคำว่า “เบ่” ซึ่งวางอยู่ทางซ้ายสุด ทำหน้าที่ขยายคำหลัก นอกจากนี้ (บรรจบ พันธุเมธา. 2523: 10-14) และ (ไสว เรืองวิเศษ. 2531: 156-169) อธิบายถึงตำแหน่งคำหลักของคำประสมที่เกิดจากภาษาไทยประสมกับภาษาจีนว่า ภาษาไทยจะทำหน้าที่เป็นคำหลัก โดยคำหลักดังกล่าวถูกวางไว้ในตำแหน่งซ้ายสุด ในขณะที่ภาษาจีนจะทำหน้าที่เป็นคำขยาย โดยวางไว้ในตำแหน่งขวาสุด

ฮาสเพลแมธ (Haspelmath. 2002: 85-90) สเปนเซอร์ (Spencer. 1991: 319-324) กล่าวว่า แต่ละภาษาวางตำแหน่งคำหลักของคำประสมไว้ไม่เหมือนกัน เช่น ภาษาสเปนวางคำหลักไว้ทางซ้ายสุด ภาษาอังกฤษวางคำหลักไว้ทางขวาสุด ในขณะที่ผลการวิจัยของไอวาซากิ; และ ปรียา (Iwasaki; & Preeya. 2005: 36-45) พบว่าตำแหน่งคำหลักของภาษาไทยส่วนใหญ่อยู่ทางซ้ายมือ เช่น ตู้เย็น กระดานดำ กระเป๋าถือ กางกงใน อย่างไรก็ตามไอวาซากิและปรียายังกล่าวไว้อีกว่าสามารถพบข้อมูลภาษาบางกลุ่มที่ตำแหน่งของคำหลักปรากฏด้านขวาสุด

จากคำอธิบายเรื่องตำแหน่งคำหลักของคำประสมข้างต้น ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาตำแหน่งคำหลักในคำเรียกชื่อขนมของภาษาไทยถิ่นใต้ จังหวัดภูเก็ต ที่เป็นคำยืมภาษาจีนฮกเกี้ยน ซึ่งเกิดจากการประสมของหน่วยคำภาษาไทยถิ่นใต้ *หนม* กับภาษาจีนฮกเกี้ยน และคำยืมภาษาจีนฮกเกี้ยนที่ประกอบไปด้วยหน่วยคำ *โก้ย*, *ต่าว*, และหน่วยคำ *ทึ้ง* เนื่องจากผู้วิจัยพบคำประสมที่เกิดจากหน่วยคำดังกล่าวเป็นจำนวนมาก

ความมุ่งหมายของการวิจัย

เพื่อศึกษาตำแหน่งคำหลักในคำเรียกชื่อขนมของภาษาไทยถิ่นใต้ จังหวัดภูเก็ต ที่เป็นคำยืมภาษาจีนฮกเกี้ยน ซึ่งเกิดจากการประสมของหน่วยคำภาษาไทยถิ่นใต้ *หนม* กับภาษาจีนฮกเกี้ยน และคำยืมภาษาจีนฮกเกี้ยนที่ประกอบไปด้วยหน่วยคำ *โก้ย*, *ต่าว*, และหน่วยคำ *ทึ้ง*

ความสำคัญของการวิจัย

1. ทำให้เห็นโครงสร้างของคำประสมที่เป็นคำยืมจากภาษาจีนฮกเกี้ยนในภาษาไทยถิ่นใต้ จังหวัดภูเก็ต โดยใช้เกณฑ์ด้านระบบหน่วยคำ (Morphological criteria)

2. ทำให้เห็นความแตกต่างระหว่างโครงสร้างของคำประสมที่เกิดจากการประสมของหน่วยคำภาษาไทยถิ่นใต้ *หนม* กับภาษาจีนฮกเกี้ยน และคำยืมภาษาจีนฮกเกี้ยนที่ประกอบไปด้วยหน่วยคำ *โก้ย*, *ต่าว*, และหน่วยคำ *ทึ้ง*

ขอบเขตของการวิจัย

ศึกษาเฉพาะคำเรียกชื่อขนมที่เป็นคำยืมภาษาจีนฮกเกี้ยน ซึ่งเกิดจากการประสมของจากหน่วยคำภาษาไทยถิ่นใต้ *หนม* กับภาษาจีนฮกเกี้ยน และคำยืมภาษาจีนฮกเกี้ยนที่ประกอบไปด้วยหน่วยคำ *โก้ย*, *ต่าว*, และหน่วยคำ *ทึ้ง* เท่านั้น

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. **คำเรียกชื่อขนม** หมายถึง คำประสมที่ใช้เรียกชื่อขนมที่เป็นคำยืมภาษาจีนฮกเกี้ยน ซึ่งเกิดจากการประสมของหน่วยคำภาษาไทยถิ่นใต้ *หนม* กับหน่วยคำภาษาจีนฮกเกี้ยน และคำยืมภาษาจีนฮกเกี้ยนที่ใช้เรียกชื่อขนม ซึ่งประกอบไปด้วยหน่วยคำ *โก้ย*, *ต่าว*, และหน่วยคำ *ทึ้ง*

2. **คำประสม** หมายถึง คำเรียกชื่อขนมที่เป็นคำยืมภาษาจีนฮกเกี้ยน ซึ่งเกิดจากจากการประสมของหน่วยคำภาษาไทยถิ่นใต้ *หนม* กับหน่วยคำภาษาจีนฮกเกี้ยน และคำยืมภาษาจีนฮกเกี้ยนที่ประกอบไปด้วยหน่วยคำ *โก้ย*, *ต่าว*, และหน่วยคำ *ทึ้ง*

3. **คำหลัก** หมายถึง หน่วยคำในคำเรียกชื่อขนมที่เป็นคำประเภทเดียวกันกับคำประสม ซึ่งคำเรียกชื่อขนมจะต้องไม่เกิดจากการประสมกันของคำประเภทเดียวกัน

กรอบแนวคิดในการวิจัย

ในการวิเคราะห์ตำแหน่งคำหลักในคำเรียกชื่อขนมของภาษาไทยถิ่นใต้ จังหวัดภูเก็ต ที่เป็นคำยืมภาษาจีนฮกเกี้ยน ผู้วิจัยใช้เกณฑ์เรื่องตำแหน่งของคำหลัก (Right / left hand head rules) ซึ่งเป็นกรอบที่นักวิชาการระบบหน่วยคำนิยมใช้ เช่น ฮาสเพลแมธ (Haspelmath. 2002: 85-90) สเปนเซอร์ (Spencer. 1991: 319-324) ไอวาซากิ; และ ปรียา (Iwasaki; & Preeya. 2005: 25-48) ใช้เกณฑ์โครงสร้างตำแหน่งคำหลักของคำประสม ซึ่งสามารถแสดงด้วยแผนภูมิต้นไม้โครงสร้างของคำประสม 3 ประเภท ดังนี้

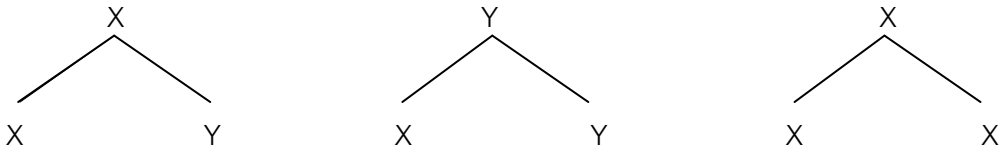

สมมุติฐานในการวิจัย

1. คำเรียกชื่อขนมในภาษาไทยถิ่นใต้ จังหวัดภูเก็ต ที่เป็นคำยืมภาษาจีนฮกเกี้ยน ซึ่งเกิดจากหน่วยคำภาษาไทยถิ่นใต้ *หนม* กับภาษาจีนฮกเกี้ยน วางตำแหน่งคำหลักทางซ้ายสุด

2. คำเรียกชื่อขนมในภาษาไทยถิ่นใต้ จังหวัดภูเก็ต ที่เป็นคำยืมภาษาจีนฮกเกี้ยน ซึ่งประกอบไปด้วยหน่วยคำ *โก้ย*, *ต่าว*, และหน่วยคำ *ทึ้ง* วางตำแหน่งคำหลักทางขวาสุด

บทที่ 2
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการทำวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง และได้นำเสนอตามหัวข้อดังต่อไปนี้

1. คำยืมภาษาจีน
2. คำประสม
3. ลักษณะของคำประสมในภาษาจีน
4. ลักษณะของคำประสมในภาษาไทยถิ่นใต้
5. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. คำยืมภาษาจีน

การยืมภาษา หมายถึง การนำคำหรือลักษณะทางภาษาของภาษาหนึ่งเข้ามาใช้ในอีกภาษา (ประยูร ทรงศิลป์. 2526: 60) กล่าวว่า ภาษาไทยยืมคำภาษาจีนเข้ามาใช้เป็นจำนวนมาก ซึ่งสอดคล้องกับคำกล่าวของ วิไลวรรณ ขนิษฐานันท์ (นพดล กิตติกุล. 2534: 18-19; อ้างอิงจาก วิไลวรรณ ขนิษฐานันท์. 2526. อิทธิพลภาษาต่างประเทศในภาษาไทย. หน้า 169-170) ที่ว่า ภาษาจีนเข้ามามีอิทธิพลต่อภาษาไทยนานที่สุดแต่เป็นอิทธิพลในระดับคำเท่านั้นโดย เฉพาะคำยืมที่เกิดจากการรับเอาวัฒนธรรม การกิน และการอยู่อาศัยแบบจีนเข้ามาใช้ เช่น คำว่า “ก๋วยเตี๋ยว” “ตะหลิว” ฯลฯ ซึ่งการยืมภาษาจีนเข้ามาใช้ในภาษาไทยมีด้วยกันหลายลักษณะ บรรจบ พันธุเมธา (นพดล กิตติกุล. 2534: 15-18; อ้างอิงจาก บรรจบ พันธุเมธา. 2530. ภาษาต่างประเทศในภาษาไทย. หน้า 9-17) สรุปถึงวิธีการยืมภาษาจีนเข้ามาใช้ในภาษาไทยว่ามีด้วยกัน 8 ลักษณะ คือ

1. ทับศัพท์ เป็นการยืมคำศัพท์ภาษาจีนเข้ามาใช้ในภาษาไทย โดยออกเสียงตรงตามภาษาจีน ซึ่งอาจเพี้ยนที่เสียงสูงต่ำ ในขณะที่ความหมายของคำยืมยังคงเดิม เช่น คำว่า “เก้าอี้” เป็นคำยืมภาษาจีนมาจากคำว่า “เก้าอี้”

2. ทับศัพท์แต่เสียงเปลี่ยนไป คำยืมภาษาจีนที่นำเข้ามาใช้ในภาษาไทยบางคำมีสำเนียงที่เปลี่ยนไป โดยไม่สามารถระบุได้ว่าเสียงที่เปลี่ยนไปนั้นมาจากภาษาจีนแต้จิ๋ว หรือภาษาจีนกลาง เช่นคำว่า “โต๊ะ” ภาษาจีนแต้จิ๋วใช้คำว่า “ซึ้ง”

3. คำไทยแปลคำจีน เป็นการนำภาษาจีนเข้ามาใช้ในภาษาไทยโดยการนำคำภาษาไทยมาทำให้เป็นภาษาจีน เช่น คำว่า “เกี่ยมไฉ่” หมายถึง ผักกาดดองเค็ม

4. ใช้คำไทยประสมคำจีน เป็นการนำคำที่มีความหมายเดียวกันมาประสมกัน โดยคำที่นำมาประสมจะทำหน้าที่ช่วยกันแปลความหมาย เพื่อทำให้รู้ว่าคำจีนนั้นแปลว่าอะไร เป็นชื่ออะไร หรือมีลักษณะอย่างไร เช่น คำว่า “ชา” ภาษาจีนแต้จิ๋วใช้คำว่า “เต้” ในขณะที่ภาษาจีนกวางตุ้งใช้คำว่า “ฉ่า” โดยหมายถึงทุกส่วนของชา ภาษาไทยยืมคำนี้เข้ามาใช้โดยการนำคำที่ระบุส่วนต่างๆ หรือลักษณะของชาเข้ามาประสม เช่น คำว่า “ใบชา” “น้ำชา”

5. สร้างคำใหม่หรือความหมายใหม่ คำจีนที่นำเข้ามาใช้ในภาษาไทยบางคำเป็นคำที่ไม่เคยมีใช้ในภาษาจีนมาก่อน เพราะไม่เคยมีสิ่งนั้นมาก่อน เช่น กาแฟใส่น้ำแข็งไม่ใส่นม เรียกว่า “โอวเลี้ยง” แปลตามศัพท์ว่า ดำเย็น

6. ความหมายกลายไป หมายถึง การนำคำภาษาจีนเข้ามาใช้ในภาษาไทยโดยใช้ในความหมายที่แตกต่างออกไป เช่น คำว่า “กุ้ย” แปลว่า ผี ภาษาไทยนำมาใช้ในความหมายว่า “คนเลว”

7. เสียงกลายไป หมายถึงการนำคำภาษาจีนเข้ามาใช้ในภาษาไทยโดยออกเสียงเพี้ยนไป เสียงที่เพี้ยนหรือเปลี่ยนไปเป็นสียงสูงต่ำ เช่น คำว่า “เต๊า” ในภาษาจีนแต้จิ๋ว เป็นคำว่า “เต๋า” (ลูกเต๋า) ในภาษาไทย

8. สำนวน ภาษาไทยนำภาษาจีนเข้ามาใช้เป็นสำนวน โดยที่ภาษาจีนไม่ได้ใช้คำนี้ในสำนวนนี้ เช่น คำว่า “ซีซ้ำ” ในภาษาไทยใช้ในความหมาย ช้ำใจ ซึ่งในภาษาจีนแต้จิ๋วหมายถึง ลำบาก หรือตกทุกข์ได้ยาก

ภาษาไทยถิ่นใต้ที่ใช้ในจังหวัดภูเก็ต เป็นภาษาที่มีการยืมคำในภาษาจีนฮกเกี้ยนเข้ามาใช้เป็นจำนวนมาก (นพดล กิตติกุล. 2534: 141-145) อธิบายถึงวิธีการนำภาษาจีนฮกเกี้ยนเข้ามาใช้ในภาษาไทยถิ่นใต้ จังหวัดภูเก็ตว่ามีด้วยกัน 3 ลักษณะ คือ

1. คำประสม เป็นการนำเอาคำที่มีความหมายคนละอย่างมารวมกัน คำที่ได้เป็นคำที่มีความหมายใหม่ เช่น “ตัวฉ่างถาว” แปลว่า หอมหัวใหญ่ เกิดจากการประสมกันของหน่วยคำ /ตัว/ แปลว่า ใหญ่ หน่วยคำ /ฉ่าง/ แปลว่า ต้นหอม และหน่วยคำ /ถาว/ แปลว่า หัว

2. สร้างคำขึ้นใหม่แบบสำนวน เป็นการนำคำที่มีความหมายคนละอย่างมาประสมกัน คำที่ได้มีความหมายเชิงเปรียบเทียบ เช่น “จับฉ่าย” แปลตรงตัวว่า ผักสิบอย่าง ซึ่งมาจากการประสมกันของหน่วยคำ /จับ/ แปลว่า สิบและหน่วยคำ /ฉ่าย/ แปลว่า ผัก แต่ความหมายในเชิงเปรียบเทียบหมายถึง ไม่เป็นเรื่องไม่เป็นราว ไม่เป็นชุด ไม่เป็นสำรับ ตัวอย่างการใช้คำ เช่น “ในตู้มีแต่ของจับฉ่าย” หมายถึง ในตู้มีแต่สิ่งของไม่เป็นชุด ไม่เป็นสำรับ

3. สร้างคำใหม่จากการทับศัพท์และเลียนเสียงร้องของสัตว์ การสร้างคำในลักษณะนี้มักเป็นการยืมคำมาจากภาษาต่างประเทศ แล้วออกสำเนียงจีน เช่น คำว่า “ล้อลี่” แปลว่า รถบรรทุก คำนี้ยืมทับศัพท์มาจากภาษาอังกฤษ ซึ่งมาจากคำว่า Lorry

2. คำประสม

การสร้างคำในภาษามีด้วยกันหลายวิธี เช่น การสร้างคำจากชื่อเฉพาะและใช้ในความหมายทั่วไป (Coinage) การสร้างคำย้อนกลับ (Back-Formation) คำยืม (Borrowing) การประสมคำ (Compounding) ซึ่งภาษาต่างๆ สร้างคำขึ้นมาใช้โดยการประสมคำเสียเป็นส่วนใหญ่

นักภาษาศาสตร์ต่างประเทศและนักภาษาศาสตร์ไทยหลายท่าน เช่น ฟอร์มกิ้น; รอดแมน; และ ไฮมัส (Fromkin; Rodman; & Hymas. 2003: 93-95) ฮาสเพลแมธ (Haspelmath. 2002: 89-95) แมธทิว (Mathew, P.H. 1991: 82-101) อโรนอฟ; และ มิลเลอร์ (Aronoff; & Miller. 2001: 215-222) (ยมโดย เพ็งพงศา. 2538: 64-71) (ศรีจันทร์ วิชาตรง. 2542: 63-89) และ (มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช. 2547: 76-81) ให้ความหมายของคำประสมไว้คล้ายกันว่า คำประสมเป็นการสร้างคำเพื่อให้มีคำใช้ในภาษามากขึ้น โดยการนำคำมูลหรือคำอิสระตั้งแต่ 2 หน่วยคำขึ้นไปมาประสมกัน หน่วยคำแต่ละคำจะต้องทำหน้าที่ร่วมกันเป็นคำคำเดียวกัน โดยไม่สามารถแยกหรือแทรกคำอื่นลงไประหว่างคำมูลหรือคำอิสระทั้ง 2 คำ และคำที่นำมาประสมกันจะต้องมีความหมายที่ต่างกัน ซึ่งความหมายใหม่ของคำประสมจะต่างไปจากคำมูล หรือคำอิสระเดิม

โอเกรดี้; และ อาร์คิบอลด์ (O' Grady; & Archibald. 2004: 111-112) และ ฟอร์มกิ้น; รอดแมน; และไฮมัส (Fromkin; Rodman; & Hymas. 2003: 93-95) ยกตัวอย่างคำประสมไว้หลายภาษา โดยมีบรรทัดแรกเป็นคำประสมในแต่ละภาษา บรรทัดที่ 2 เป็นคำแปลของแต่ละคำที่นำมาประสมกัน และบรรทัดที่ 3 เป็นคำแปลของคำประสมเป็นความหมายใหม่ที่มีเค้าความหมายเดิมของคำที่นำมาประสมกัน

ภาษาอังกฤษ	**ภาษาเยอรมัน**	**ภาษาเกาหลี**	**ภาษาตากาล็อค**
Over <u>ripe</u>	Gast-<u>hoff</u>	isul <u>pi</u>	<u>tanod</u> bayan
	guest-inn	dew rain	guard town
	hotel	drizzle	policeman

จากตัวอย่างข้างต้น สรุปได้ว่า ตำแหน่งหลักของคำประสมในแต่ละภาษาไม่เหมือนกัน กล่าวคือ ในภาษาอังกฤษ ภาษาเยอรมัน และภาษาเกาหลี ตำแหน่งคำหลักของคำประสมอยู่ทางขวาสุด คือคำว่า “ripe” คำว่า “hoff” และคำว่า “pi” ตามลำดับ ในขณะที่ภาษาตากาล็อควางตำแหน่งหลักของคำประสมอยู่ทางซ้ายสุด คือคำว่า “tanod”

สำหรับตำแหน่งหลักของคำประสมในภาษาไทย (วิจิตรา ขอนยาง. 2542: 185-189) และ (เปรมจิต ชนะวงศ์. 2545: 131-152) อธิบายว่า คำประสมในภาษาไทยวางคำหลักอยู่ที่คำต้น คืออยู่ทางซ้ายสุด ส่วนคำที่ตามมาทำหน้าที่เป็นส่วนขยาย เช่น

หน่วยคำ /โรง/ หมายถึง ที่ก่อสร้างสำหรับอยู่หรือเพื่อการอย่างใดอย่างหนึ่ง

หน่วยคำ /เรียน/ หมายถึง รับความรู้

เมื่อ 2 หน่วยคำ มาประสมกันทำให้เกิดคำใหม่ คือ คำว่า “โรงเรียน” หมายถึง สถานที่ก่อสร้างสำหรับการศึกษา ซึ่งคำหลักของคำประสมอยู่ที่คำว่า “โรง” ส่วนคำว่า “เรียน” ทำหน้าที่เป็นส่วนขยาย คำประสมในภาษาไทยที่เกิดจากการประสมกันของคำที่ทำหน้าที่ทางไวยากรณ์เหมือนกัน เช่น คำนามประสมกับคำนาม คำใหม่ที่ได้คือคำนาม เช่น คำว่า “จานข้าว” แต่ถ้านำคำที่ทำหน้าที่ทางไวยากรณ์ต่างกันมาประสมกัน คำใหม่ที่ได้จะเป็นคำประเภทเดียวกับคำแรก เช่น คำนามประสมกับคำกริยา คำใหม่ที่ได้ทำหน้าที่เป็นคำนาม เช่น คำว่า “ข้าวต้ม” คำกริยาประสมกับคำนาม คำใหม่ที่ได้ทำหน้าที่เป็นคำกริยา เช่น คำว่า “เดินทาง” โดยคำแรก หรือคำที่อยู่ทางซ้ายสุดทำหน้าที่เป็นคำหลักของคำประสม นอกจากภาษาไทยจะวางคำหลักของคำประสมไว้ทางซ้ายสุดแล้ว ไอวาซากิ; และปรียา (Iwasaki; & Preeya. 2005: 25-48) อธิบายเสริมว่า ภาษาไทยยังวางคำหลักของคำประสมไว้ทางขวาอีกด้วย แต่บางครั้งภาษาไทยก็ไม่สามารถตัดสินคำหลักในคำประสมได้ เนื่องจากคำประสมที่ได้จะต้องเป็นคำชนิดเดียวกับคำหลัก ถ้าคำประสมเกิดจากการรวมกันของคำชนิดเดียวกันก็ไม่สามารถระบุได้ว่าตำแหน่งหลักของคำประสมอยู่ทางซ้ายหรือขวา เช่น คำว่า พ่อแม่ เกิดจากการรวมกันของคำว่า “พ่อ” ที่ทำหน้าที่เป็นคำนาม และคำว่า “แม่” ที่ทำหน้าที่เป็นคำนาม

จากประเด็นเรื่องตำแหน่งหลักของคำประสมข้างต้น เซลเคิร์ค (Selkirk. 1983: 13-57) จึงได้เสนอกฎ Context-free word structure rule ซึ่งเป็นกฎที่ใช้ในการสร้างคำประสม โดยกฎในการสร้างคำประสมมีด้วยกัน 3 กฎ ดังนี้

1. กฎการสร้างคำประสมประเภทคำนาม

   N -------> N N

   N -------> A N

   N -------> V N

   N -------> P N

2. กฎการสร้างคำประสมประเภทคำคุณศัพท์

   A -------> N A

   A -------> A A

   A -------> P A

3. กฎการสร้างคำประสมประเภทคำกริยา

   V -------> P V

กฎทั้ง 3 ข้อข้างต้นกล่าวว่า คำประสมประเภทคำนาม คำคุณศัพท์ และคำกริยา จะประกอบด้วยคำทางซ้ายซึ่งอาจเป็นคำนาม คำคุณศัพท์ คำกริยา หรือคำบุพบทก็ได้ แต่คำทางขวา ซึ่งทำหน้าที่เป็นคำหลักจะต้องเป็นคำชนิดเดียวกับคำประสม เช่น คำว่า swearword เกิดจากการประสมกันของคำว่า “swear” ซึ่งเป็นคำกริยา และคำว่า “word” ซึ่งเป็นคำนาม โดยคำประสมที่ได้เป็นคำนามตามคำที่อยู่ทางขวา

ในขณะเดียวกันเอนเดอร์สัน (จรรยา ตาระกา. 2533: 16-17; อ้างอิงจาก Anderson. 1985. Morphology. pp. 40-56) จำแนกคำประสมออกเป็น 2 ประเภท คือ คำประสมแบบเข้าศูนย์ (Endocentric Compounds) หมายถึง คำประสมที่ประกอบด้วยคำหลักและคำขยาย และคำประสมแบบออกจากศูนย์ (Exocentric Compounds) หมายถึง คำประสมที่ประกอบด้วยคำหลักและคำหลัก

3. ลักษณะของคำประสมในภาษาจีน

(นันตพร นิลจินดา. ม.ป.ป.: 101-105) กล่าวว่า ภาษาจีนมีการสร้างคำใหม่ขึ้นมาใช้ โดยการนำคำมาประสมกัน โดยภาษาจีนมีการสร้างคำประสมที่คล้ายคลึงกับภาษาไทย ดังนี้

1. นำคำที่มีความหมายคล้ายกันมาประสมกัน เช่น คำว่า “เพ่งอิ้ว” หมายถึง เพื่อน เกิดจากการนำคำว่า “เพ่ง” แปลว่า เพื่อน มาประสมกับคำว่า “อิ้ว” แปลว่า เพื่อน หรือคบเป็นเพื่อน ซึ่งทั้ง 2 คำมีความหมายคล้ายกัน คำว่า “เตียตี” หมายถึง พื้นที่ เป็นคำประสมที่เกิดจากคำที่มีความหมายคล้ายกันมารวมกัน คือ คำว่า “เตีย” แปลว่า สนาม ลาน หรือรอบ และคำว่า “ตี” แปลว่า ที่ หรือพื้นที่

2. นำคำที่มีความหมายต่างกันมาประสมกัน เช่น คำว่า “ก๊กลิบ” หมายถึง รัฐบาลจัดตั้งขึ้น เกิดจากการนำคำว่า “ก๊ก” แปลว่า ประเทศ และคำว่า “ลิบ” แปลว่า จัดตั้ง คำว่า “อั่วมึ้ง” หมายถึง พวกเรา เป็นคำประสมที่เกิดจากคำที่มีความหมายต่างกันมารวมกัน คือ คำว่า “อั่ว” แปลว่า ฉัน และคำว่า “มึ้ง” แปลว่า พวกเราทั้งหลาย

(บรรจบ พันธุเมธา. 2523: 7-14) และ (ไสว เรืองวิเศษ. 2531: 156-169) อธิบายถึงการนำคำภาษาจีนเข้ามาใช้ในภาษาไทยเพิ่มเติมว่า มีการนำคำภาษาไทยมาประสมกับคำภาษาจีน ซึ่งเป็นการสร้างคำขึ้นใหม่ โดยนำคำไทยที่บ่งบอกประเภท และลักษณะของสิ่งต่างๆ ไว้หน้าคำภาษาจีน เช่น

คำว่า “ชำ” ในภาษาจีนแปลว่า ปน ภาษาไทยรับคำนี้เข้ามาใช้โดยนำมาประสมกับคำว่า “ของ” หรือ “ร้าน” กลายเป็นคำใหม่ คือ คำว่า “ของชำ” “ร้านชำ” “ร้านขายของชำ” ความหมายเดิมหมายถึง ของที่ปนกันไม่จำกัดประเภท แต่ในภาษาไทยใช้ในความหมายที่ว่า อาหารประเภทของแห้ง

คำว่า “ตังเก” ในภาษาจีน หมายถึง เจ้าของ หรือนายจ้าง ภาษาไทยนำ คำว่า “เรือ” เข้ามาประสมเป็นคำใหม่ คือ คำว่า “เรือตังเก” โดยมีความหมายใหม่ คือ เรือหาปลา

คำว่า “ชา” คำนี้ไม่ทราบที่มาแน่ชัดว่ามาจากภาษาจีนถิ่นใด เนื่องจากภาษาจีนแต้จิ๋วใช้คำว่า “เต้” ภาษาจีนกลางใช้ คำว่า “ฉา” ภาษาจีนกวางตุ้งใช้ คำว่า “ฉ่า” ซึ่งหมายถึงทุกส่วนของชา ดังนั้นเมื่อนำคำนี้มาใช้ในภาษาไทยจึงต้องนำมาประสมกับคำที่บอกส่วนต่าง หรือลักษณะของชา เช่น ใบชา น้ำชา

จังหวัดภูเก็ตมีการนำคำภาษาจีนฮกเกี้ยนเข้ามาใช้เป็นจำนวนมาก (นพดล กิตติกุล. 2534: 171-173) สรุปไว้ว่า คำภาษาจีนฮกเกี้ยนเข้ามามีอิทธิพลต่อการสร้างคำประสมในจังหวัดภูเก็ต ดังนี้

1. นำคำที่มีความหมายต่างกันมารวมกันเป็นคำใหม่ เช่น คำว่า “เหล้ง” แปลว่า เย็น และคำว่า “จุ้ย” แปลว่า น้ำ เมื่อนำทั้ง 2 คำมาประสมกันเกิดเป็นคำใหม่ว่า “เหล้งจุ้ย” แปลว่า น้ำเย็น

2. เปลี่ยนเสียงวรรณยุกต์ในคำประสม ซึ่งมีสาเหตุมาจากอิทธิพลของเสียงวรรณยุกต์ของหน่วยคำที่ตามมาเรียกว่า วรรณยุกต์สนธิ เช่น

อ๋าม แปลว่า ท่อ อ้ามเก้ แปลว่า ไม้ปักค้ำท่อส่งน้ำ

ฉ่าย แปลว่า ผัก ฉ้ายสิ้ม แปลว่า ผักกวางตุ้ง

3. ใช้คำไทยประสม หรือซ้อนคำจีน โดยการตัดคำภาษาจีนฮกเกี้ยนพยางค์หน้า หรือพยางค์หลังออก แล้วนำคำภาษาไทยมาตรฐานหรือคำไทยถิ่นใต้ไปแทนที่ เช่น เต้ข่อ แปลว่า กางเกงขาสั้น ตัดคำว่า “เต้” ที่แปลว่า สั้น ออก แล้วใช้คำว่า “ข่อขาสั้น”

4. ลักษณะของคำประสมในภาษาไทยถิ่นใต้

คำประสมภาษาไทยถิ่นใต้มีเป็นจำนวนมาก เนื่องจากคำประสมเป็นวิธีการสร้างคำที่ทำได้ง่าย โดยส่งผลให้มีคำเพียงพอในการสื่อสาร (เปรมจิต ชนะวงศ์. 2545: 332-336) กล่าวว่า คำประสมในภาษาไทยถิ่นใต้มีลักษณะเฉพาะที่เหมือนกับภาษาไทยกรุงเทพฯ และภาษาจีน กล่าวคือ มีคำหนึ่งเป็นคำหลัก แล้วนำคำอื่นๆ มาขยาย ซึ่งจะได้คำใหม่ที่มีความหมายใหม่ คำตั้งในภาษาไทยถิ่นใต้มีทั้งหมด 5 คำ ดังนี้

1. คำว่า “แม่” สื่อความหมายว่า เป็นผู้ใหญ่ หัวหน้า เมื่อนำหน่วยคำอื่นไปประสมจะได้คำนามที่ใช้เรียกสัตว์ เครื่องมือเครื่องใช้ เช่น

แม่ปลา หมายถึง ปลาตัวเมียตัวใหญ่ที่กำลังมีไข่

แม่ขัน หมายถึง ขันใบใหญ่

2. คำว่า “ลูก” ใช้เป็นคำเรียกผลของพืช หรือเครื่องมือเครื่องใช้ขนาดเล็ก เช่น

ลูกตอ หมายถึง สะตอ

ลูกดุม หมายถึง กระดุม

3. คำว่า “หัว” ใช้ในความหมายว่า ผู้ใหญ่ ส่วนแรก ส่วนบน ส่วนที่เด่น เป็นคำแสดงเวลาในช่วงเริ่มต้นของช่วงเวลา ส่วนของพืชที่อยู่ใต้ดิน หรือคนเก็บส่วย เช่น

หัววัด หมายถึง สมภาร เจ้าอาวาส

หัวเช้า หมายถึง เวลาเริ่มต้นวัน

หัวหลาด หมายถึง คนเก็บส่วยตลาด

4. คำว่า “ส้ม” มีความหมายว่า เปรี้ยว ใช้ประกอบกับผลของพืช เพื่อบอกรสชาติของผลไม้นั้นๆ เช่น

ส้มขาม หมายถึง มะขาม

ส้มแป้น หมายถึง ส้มเขียวหวาน

5. คำว่า “ขี้” สื่อความหมายถึงสิ่งที่ไม่ดี สิ่งที่ไม่ต้องการ เศษวัสดุ หรือพฤติกรรมที่ไม่ดี เช่น

ขี้ถ่าน หมายถึง เศษถ่าน

ขี้หก หมายถึง โกหก

คำประสมในภาษาไทยถิ่นใต้ทุกคำจะต้องประกอบไปด้วยโครงสร้างภายในคำ ซึ่ง (เปรมจิต ชนะวงศ์. 2545: 332-336) สรุปโครงสร้างของคำประสมในภาษาไทยถิ่นใต้ไว้ทั้งสิ้น 8 โครงสร้าง ดังนี้

1. คำประสมที่มีโครงสร้างเป็นคำนามกับคำนาม คำประสมที่ได้เป็นคำนาม เช่น

ขี้ดูก หมายถึง ผลไม้ที่มีเนื้อน้อย

นายหัว หมายถึง หัวหน้า

2. คำประสมที่มีโครงสร้างเป็นคำกริยากับคำกริยา คำประสมที่ได้เป็นกริยา เช่น

คั่วกลิ้ง หมายถึง แกงชนิดหนึ่ง

นั่งแยก หมายถึง นั่งก้นกระแทก

3. คำประสมที่มีโครงสร้างเป็นคำกริยากับคำนาม คำประสมที่ได้เป็นคำนาม เช่น

กินเหนียว หมายถึง แต่งงาน

สูบยา หมายถึง บุหรี่

4. คำประสมที่มีโครงสร้างเป็นคำนามกับคำกริยา คำประสมที่ได้เป็นคำนาม เช่น

ข้าวยำ หมายถึง อาหารชนิดหนึ่ง

น้ำจุ้ม หมายถึง น้ำจิ้ม

5. คำประสมที่มีโครงสร้างเป็นคำนามกับคำคุณศัพท์ คำประสมที่ได้เป็นคำนาม เช่น

ผ้าร้าย หมายถึง ผ้าขี้ริ้ว

วุ้นดำ หมายถึง เฉาก๊วย

6. คำประสมที่มีโครงสร้างเป็นคำกริยากับคำคุณศัพท์ คำประสมที่ได้เป็นกริยา เช่น

กินดี หมายถึง อร่อย

หัดดี หมายถึง ทำในสิ่งไม่ดี

7. คำประสมที่มีโครงสร้างเป็นคำลักษณะนามกับคำนาม คำประสมที่ได้เป็นคำนาม เช่น

หัวมิ้น หมายถึง ขมิ้น

หนวยตา หมายถึง ตา

8. คำประสมที่มีโครงสร้างเป็นคำบุพบทคำนาม คำประสมที่ได้เป็นคำนาม เช่น

นอกนา หมายถึง ทุ่งนา

ในหมง หมายถึง ที่ห่างไกลความเจริญ

5. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

(นพดล กิตติกุล. 2534: 168-173) วิจัยเรื่อง “คำยืมภาษาจีนฮกเกี้ยนที่ใช้ในภาษาไทยถิ่นจังหวัดภูเก็ต” การวิจัยมีความมุ่งหมายเพื่อรวบรวมคำยืมภาษาจีนฮกเกี้ยนที่ใช้ในภาษาไทยถิ่นจังหวัดภูเก็ต และศึกษาเรื่องการสร้างคำและความหมายของคำ ผลการวิจัยสามารถสรุปได้ ดังนี้

1. คำยืมภาษาจีนฮกเกี้ยนที่ใช้ในภาษาไทยถิ่น จังหวัดภูเก็ต มีทั้งสิ้น 1,239 คำ

2. คำยืมภาษาจีนฮกเกี้ยนที่ใช้ในภาษาไทยถิ่น จังหวัดภูเก็ต มีการสร้างคำ 3 ลักษณะ ดังนี้

2.1 สร้างคำแบบสำนวน โดยนำเอาคำที่มีความหมายต่างกันมารวมกัน เช่น คำว่า “เหล้งจุ้ย” แปลว่า น้ำเย็น เกิดจากการประสมกันของหน่วยคำ /เหล้ง/ แปลว่า เย็น และหน่วยคำ /จุ้ย/ แปลว่า น้ำ

2.2 สร้างคำแบบสำนวน เช่น คำว่า“ฉี่ก๋าว” แปลว่า ผู้หญิงคบชู้ เกิดจาการประสมกันของหน่วยคำ /ฉี่/ แปลว่า เสี้ยง และหน่วยคำ /ก๋าว/ แปลว่า ลิง

2.3 สร้างคำโดยการทับศัพท์ และเลียนเสียงร้องของสัตว์ เช่น คำว่า “ปักเกี้ย” แปลว่า ปักกิ่ง “เหมี้ยว” แปลว่า แมว

3. ความหมายของคำยืมภาษาจีนฮกเกี้ยนที่ใช้ในภาษาไทยถิ่น จังหวัดภูเก็ต มี 5 ลักษณะ ดังนี้

3.1 ความหมายคงเดิม ผลการวิจัยพบว่าคำยืมภาษาจีนฮกเกี้ยนที่ใช้ในภาษาไทยถิ่นจังหวัดภูเก็ต มีความหมายตรงกับคำเดิมมากที่สุด

3.2 ความหมายย้ายที่ เช่น คำว่า “โป้เก้” แปลว่า ประกันหรือรับประกัน ในภาษาไทยถิ่น จังหวัดภูเก็ต ใช้ในความหมายว่า เก่าแก่จนใช้การไม่ได้ดี

3.3 ความหมายแคบเข้า เช่น คำว่า “หว้า” หมายถึง สรรพนามบุรุษที่ 1 ในภาษาจีน ใช้แทนตัวผู้พูดในทุกกรณี แต่ความหมายในภาษาไทยถิ่น จังหวัดภูเก็ต ใช้พูดระหว่างเพื่อนกับเพื่อน หรือผู้ใหญ่กับผู้น้อย โดยส่วนใหญ่เป็นเพศชายเท่านั้นที่พูดกัน

3.4 ความหมายกว้างออก เช่น คำว่า “แซแหม” แปลว่า ตาบอด แต่ในภาษาไทยถิ่น จังหวัดภูเก็ต นอกจากแปลว่า ตาบอด ยังแปลว่าอาการที่ทำอะไรซุ่มซ่าม

3.5 ความหมายเฉพาะที่ใช้ในจังหวัดภูเก็ต เช่น คำว่า “จุ้ยตุ่ย” แปลว่า บริเวณซอภูธร

4. ลักษณะของคำยืมภาษาจีนฮกเกี้ยนที่ใช้ในภาษาไทยถิ่น จังหวัดภูเก็ต มี 5 ลักษณะ ดังนี้

4.1 ทับศัพท์ ซึ่งอาจเพี้ยนเสียงสูงต่ำ แต่ความหมายยังคงเดิม เช่น คำว่า “เตี้ย” แปลว่า พ่อ เป็นคำยืมในภูเก็ต ในขณะที่ภาษาจีนฮกเกี้ยนเดิมใช้คำว่า “เตี่ย”

4.2 ทับศัพท์ ซึ่งเสียงเปลี่ยนไปเล็กน้อย แต่ความหมายยังคงเดิม เช่น คำว่า “ห้อ” แปลว่า เสือ เป็นคำยืมในภูเก็ต ในขณะที่ภาษาจีนฮกเกี้ยนเดิมใช้คำว่า “โฮ้”

4.3 ใช้คำไทยแปลคำจีน โดยนำเอาความหมายของแต่ละคำมารวมกันแล้วแปลเป็นความหมายใหม่ เช่น คำว่า “โห้ยเชี้ย” เกิดจากการประสมกันของหน่วยคำ /โห้ย/ แปลว่า ไฟและหน่วยคำ /เชี้ย/ แปลว่า รถ

4.4 ใช้คำไทยประสมหรือซ้อนคำจีน โดยตัดคำจีนพยางค์หน้าหรือพยางค์หลังออก แล้วนำคำไทยมาตรฐาน หรือภาษาไทยถิ่นไปแทนที่คำที่ตัดออก เช่น คำว่า “เต้ข่อ” แปลว่า กางเกงขาสั้น ตัดคำว่า “เต้” ที่แปลว่า สั้น ออก แล้วใช้ว่า “ข่อขาสั้น”

4.5 เปลี่ยนเสียงวรรณยุกต์ในคำประสม คือเปลี่ยนจากวรรณยุกต์หนึ่งไปเป็นอีกวรรณยุกต์หนึ่ง ซึ่งมาจากอิทธิพลของเสียงวรรณยุกต์ในหน่วยคำที่ตามมา เรียกว่า วรรณยุกต์สนธิ เช่น คำว่า “กิ้ม” แปลว่า ทอง คำว่า “กิ่มหลอ” แปลว่า ที่เผากระดาษทอง

(ประสิทธิ์ สมสู่. 2533: 64-170) ศึกษาเรื่อง “คำประสมในภาษาไทยถิ่นใต้ จังหวัดนครศรีธรรมราช” การศึกษาในครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาส่วนประกอบ หน้าที่ และความหมายของคำประสม ผลการศึกษาสรุปได้ ดังนี้

1. ส่วนประกอบของคำประสมในภาษาไทยถิ่นใต้ จังหวัดนครศรีธรรมราชเกิดจากการประกอบกันของคำเดี่ยว 2-5 คำ เช่น

หวันเที่ยง หมายถึง เที่ยงวัน หรือเวลาเที่ยง

ถั่วต้ายดิน หมายถึง ถั่วลิสง

นุมแตกตาตอ หมายถึง นมแตกพาน

ต้อรัดพัดผ้าแดง หมายถึง ตัวต่อชนิดหนึ่งที่มีกลางลำตัวสีแดง

เมื่อนำคำประสมข้างต้นมาพิจารณาความสัมพันธ์ตามลำดับขั้นพบว่า คำประสมที่เกิดจากคำเดี่ยว 2 คำ สัมพันธ์กันโดยมีคำหนึ่งเป็นคำหลัก และอีกคำเป็นส่วนขยาย หรือทั้ง 2 คำ เป็นส่วนหลักของคำประสม ถ้าคำประสมประกอบด้วยคำเดี่ยวมากกว่า 2 คำ คำเดี่ยวบางคำสัมพันธ์ใกล้ชิดกว่าคำอื่นที่เป็นส่วนประกอบของคำประสมคำเดียวกัน ซึ่งอาจจะสัมพันธ์แบบคำประสม หรือกลุ่มคำก็ได้ เช่น

เหล็กขูด หมายถึง กระต่ายขูดมะพร้าว ซึ่งประกอบด้วยคำเดี่ยว 2 คำ คือ คำว่า “เหล็ก” เป็นส่วนประกอบหลัก ในขณะที่ คำว่า “ขูด” เป็นส่วนขยายบอกความหมายว่าเป็นเหล็กที่ใช้ในการขูด

แล็นเรื่อง ประกอบด้วย คำเดี่ยว 2 คำ คือ คำว่า “แล็น” และคำว่า “เรื่อง” ซึ่งเป็นส่วนหลักที่ร่วมกันให้ความหมายว่า เป็นการวิ่งเต้นเพื่อสู้คดี

ครูหมอหนัง คำว่า “ครู” และคำว่า “หมอ” เป็นคำเดี่ยวที่มีความสัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิด ทำหน้าที่ร่วมกันเป็นคำประสม ซึ่งเป็นส่วนหลัก และมีคำเดี่ยว คือ คำว่า “หนัง” เป็นส่วนขยาย

2. คำประสมในภาษาไทยถิ่นใต้ จังหวัดนครศรีธรรมราชส่วนมากทำหน้าที่เพียงอย่างเดียว เช่น ดานเฉียง หมายถึง เขียง ทำหน้าที่เป็นคำนาม ดับตัว หมายถึง เตรียมตัว ทำหน้าที่เป็นคำกริยา นอกจากคำประสมในภาษาไทยถิ่นใต้ จังหวัดนครศรีธรรมราชทำหน้าที่อย่างเดียวแล้ว ยังมีคำที่ทำหน้าที่หลายอย่าง เช่น

จ้าวเรื่อง หมายถึง คนที่ชอบก่อเรื่อง

ประโยค ก เรื่องนี้ใครเป็น<u>จ้าวเรื่อง</u>พี่กะน่าอิโร้ ทำหน้าที่เป็นคำนาม

(เรื่องนี้ใครเป็นคนที่ชอบก่อเรื่องพี่ก็น่าจะรู้)

ประโยค ข ฉันไม่ชอบคน<u>จ้าวเรื่อง</u> ทำหน้าที่เป็นคำคุณศัพท์

(ฉันไม่ชอบคนที่ชอบก่อเรื่อง)

3. ความหมายของคำประสมในภาษาไทยถิ่นใต้ จังหวัดนครศรีธรรมราชมีทั้งความหมายที่ใกล้เคียง และแตกต่างจากความหมายของคำเดี่ยวที่นำมาประกอบกัน เช่น

ร็อดรุน หมายถึง รถเข็น คำเดี่ยว 2 คำ ทำหน้าที่ร่วมกันเป็นคำประสม และมีความหมายใกล้เคียงกับความหมายของคำเดี่ยวที่นำมาประกอบกัน หมายถึง รถที่เคลื่อนที่ได้ด้วยการเข็น

นั่งตกเบ็ด หมายถึง นั่งสัปหงก คำนี้มีความหมายใหม่ ซึ่งเกิดจากการเปรียบเทียบกับการตกเบ็ด กล่าวคือ เมื่อปลากินเบ็ดทุ่นเบ็ดจะจมลงในน้ำ ซึ่งเป็นจังหวะที่ต้องกระตุกเบ็ดขึ้นมา กริยาดังกล่าวคล้ายกับเป็นการสัปหงกเพราะง่วง และเป็นกริยาที่มักเกิดซ้ำๆ จึงเรียก สัปหงก ว่านั่งตกเบ็ด

(จรรยา ตาระกา. 2533: 133-135) วิจัยเรื่อง “คำประสมในภาษาไทถิ่นลำปาง : การศึกษาเชิงวิเคราะห์และเปรียบเทียบ” การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาโครงสร้าง ประเภท ลักษณะความสัมพันธ์ของส่วนประกอบในคำประสม และความหมายของคำประสมในภาษาไทยลำปาง ผลการวิจัยสรุปได้ ดังนี้

1. คำประสมในภาษาไทยลำปางมีโครงสร้างหลัก 97 รูปแบบ มีโครงสร้างภายใน 188 รูปแบบ โดยพบว่า คำประสมประเภทคำนามมีโครงสร้างและจำนวนคำหลากหลายที่สุด ในขณะที่คำบุพบทมีโครงสร้างและจำนวนคำน้อยที่สุด

2. ภาษาไทยลำปางมีการสร้างคำประสม 3 แบบ คือ

2.1 คำประสมที่เกิดจากส่วนประกอบที่เป็นคำประเภทเดียวกันทุกส่วน และทำหน้าที่เป็นคำประเภทเดียวกับส่วนประกอบ

2.2 คำประสมที่เกิดจากส่วนประกอบที่เป็นคำต่างประเภทกัน อาจทำหน้าที่เป็นคำประเภทเดียวกับส่วนประกอบใดส่วนประกอบหนึ่ง

2.3 คำประสมที่เกิดจากส่วนประกอบที่เป็นคำประเภทเดียวกันทุกส่วน หรือคำต่างประเภทกัน จะทำหน้าที่เป็นคำต่างประเภทออกไปจากส่วนประกอบของคำประสมทุกส่วน

3. ภาษาไทยลำปางมีความสัมพันธ์ของส่วนประกอบในคำประสม 5 แบบ คือ

3.1 หน่วยหลัก – หน่วยขยาย

3.1.1 หน่วยหลักตามด้วยหน่วยขยาย

3.1.2 หน่วยขยายตามด้วยหน่วยหลัก

3.2 กริยา – กรรม

3.3 ภาคประธาน – ภาคแสดง

3.4 คำเชื่อม

3.5 คำกริยาที่แสดงผล

4. ความหมายของคำประสมในภาษาไทยลำปาง สื่อความหมายโดยนัยได้ทุกประเภทคำ แต่สื่อความหมายเชิงอุปมาได้ไม่ครบทุกคำ

บทที่ 3
วิธีดำเนินการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอน ดังนี้

1. การเก็บรวบรวมข้อมูล
2. การจัดกระทำและการวิเคราะห์ข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยรวบรวมข้อมูลคำเรียกชื่อขนมของภาษาไทยถิ่นใต้ จังหวัดภูเก็ต ที่เป็นคำยืมภาษาจีนฮกเกี้ยน ซึ่งเกิดจากการประสมของหน่วยคำภาษาไทยถิ่นใต้ *หนม* กับภาษาจีนฮกเกี้ยน และคำยืมภาษาจีนฮกเกี้ยนที่ประกอบไปด้วยหน่วยคำ *โก้ย*, *ต่าว*, และหน่วยคำ *ทึ้ง* จากแหล่งข้อมูลต่างๆ ดังต่อไปนี้

1. คำยืมภาษาจีนฮกเกี้ยนที่ใช้ในภาษาไทยถิ่น จังหวัดภูเก็ต ของ นพดล กิตติกุล (2534: 55-68)
2. คำจีนคำไทยในจังหวัดภูเก็ต ของ นพดล กิตติกุล (ม.ป.ป.)
3. อาหารพื้นเมืองภูเก็ต ของ คนึงนิจ ภักดีวงศ์ (2545: สารบัญ)
4. ภูมิปัญญาชาวบ้าน: ขนมท้องถิ่นภูเก็ต ของ องค์การบริหารส่วนตำบลเชิงทะเล (ม.ป.ป.: สารบัญ)
5. อาหารพื้นเมืองภูเก็ต ของ ปราณี รัตน์น่วม; และ สดศรี บำรุงวงศ์ (2528: สารบัญ)
6. อาหารท้องถิ่นภูเก็ต ของ มารศรี อุตสาหะ (2538: สารบัญ)
7. Amazing Thailand: ภูเก็ต ของ การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย (ม.ป.ป.: แผ่นพับ)
8. Phuket Town Area: คู่มือท่องเที่ยวเมืองภูเก็ต ของ สำนักปลัดเทศบาล เทศบาลนครภูเก็ต (ม.ป.ป.: แผ่นพับ)

ผลของการเก็บรวบรวมข้อมูล พบคำเรียกชื่อขนมของภาษาไทยถิ่นใต้ จังหวัดภูเก็ต ที่เป็นคำยืมภาษาจีนฮกเกี้ยนทั้งสิ้น 77 คำ ซึ่งผู้วิจัยคัดเลือกเฉพาะคำประสมที่เกิดจากการประสมของหน่วยคำภาษาไทยถิ่นใต้ *หนม* กับภาษาจีนฮกเกี้ยน และคำยืมภาษาจีนฮกเกี้ยนที่ประกอบไปด้วยหน่วยคำ *โก้ย*, *ต่าว*, และหน่วยคำ *ทึ้ง* จากการคัดเลือกข้อมูล พบหน่วยคำ *หนม* ทั้งสิ้น 7 คำ หน่วยคำ *โก้ย* ทั้งสิ้น 16 คำ โดยพบคำเรียกชื่อขนม 2 คำ คือ คำว่า โก้ยต่าล้าม และโก้ยเบ่งก๊า ที่เป็นคำยืมในภาษาอื่น (เทศบาลนครภูเก็ต. 2549: ออนไลน์) กล่าวว่า โก้ยต่าล้าม เป็นคำยืมภาษามาลายู โดยยืมมาจากคำว่า Kulh Talam และ (ภูเก็ตดาต้าดอทเน็ท. 2551: ออนไลน์) อธิบายว่า โก้ยเบ่งก๊า เป็นคำยืมภาษา

มาลายู โดยยืมมาจากคำว่า Bangka Ubi ด้วยเหตุผลข้างต้น ผู้วิจัยจึงไม่นำข้อมูลดังกล่าวมาวิเคราะห์ตำแหน่งคำหลัก เนื่องจากคำเรียกชื่อขนมทั้ง 2 คำ ไม่ใช่คำยืมภาษาจีนฮกเกี้ยน ดังนั้นจึงเหลือหน่วยคำ *โก้ย* 14 คำ หน่วยคำ *ต่าว* 5 คำ และหน่วยคำ *ทึ้ง* 5 คำ

การจัดกระทำและการวิเคราะห์ข้อมูล

1. แยกข้อมูลคำเรียกชื่อขนมของภาษาไทยถิ่นใต้ จังหวัดภูเก็ต ที่เป็นคำยืมภาษาจีนฮกเกี้ยนตามหน่วยคำ ดังนี้

1.1 หน่วยคำ *หนม*

1.2 หน่วยคำ *โก้ย*

1.3 หน่วยคำ *ต่าว*

1.4 หน่วยคำ *ทึ้ง*

2. นำข้อมูลคำเรียกชื่อขนมของภาษาไทยถิ่นใต้ จังหวัดภูเก็ต ที่เป็นคำยืมภาษาจีนฮกเกี้ยนไปสัมภาษณ์ผู้บอกภาษาเกี่ยวกับหน่วยคำและความหมายของหน่วยคำ

3. วิเคราะห์ตำแหน่งคำหลักในคำเรียกชื่อขนมของภาษาไทยถิ่นใต้ จังหวัดภูเก็ต ที่เป็นคำยืมภาษาจีนฮกเกี้ยน

บทที่ 4
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยรวบรวมคำเรียกชื่อขนมของภาษาไทยถิ่นใต้ จังหวัดภูเก็ต ที่เป็นคำยืมภาษาจีนฮกเกี้ยน ซึ่งเกิดจากการประสมของหน่วยคำภาษาไทยถิ่นใต้ *หนม* กับภาษาจีนฮกเกี้ยน และคำยืมภาษาจีนฮกเกี้ยนที่ประกอบไปด้วยหน่วยคำ *โก้ย*, *ต่าว*, และหน่วยคำ *ทึ้ง* จากเอกสารต่างๆ รวมทั้งสัมภาษณ์ผู้บอกภาษาเกี่ยวกับหน่วยคำ และความหมายของหน่วยคำในคำเรียกชื่อขนมทั้ง 31 คำ หลังจากนั้นจึงนำชื่อขนมมาวิเคราะห์หาตำแหน่งคำหลักของคำประสม ผู้วิจัยใช้เกณฑ์ตำแหน่งคำหลักในการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อหาตำแหน่งคำหลักของคำประสมในคำเรียกชื่อขนมของภาษาไทยถิ่นใต้ จังหวัดภูเก็ต ที่เป็นคำยืมภาษาจีนฮกเกี้ยน โดยผู้วิจัยนำเสนอผลการศึกษาออกเป็น 4 หัวข้อ ดังนี้

1. คำเรียกชื่อขนมของภาษาไทยถิ่นใต้ จังหวัดภูเก็ต ที่เป็นคำยืมภาษาจีนฮกเกี้ยน ซึ่งเกิดจากการประสมของหน่วยคำภาษาไทยถิ่นใต้ *หนม* กับหน่วยคำอื่นในภาษาจีนฮกเกี้ยน
2. คำเรียกชื่อขนมของภาษาไทยถิ่นใต้ จังหวัดภูเก็ต ที่เป็นคำยืมภาษาจีนฮกเกี้ยน ซึ่งประกอบด้วยหน่วยคำ *โก้ย* กับหน่วยคำอื่นในภาษาจีนฮกเกี้ยน
3. คำเรียกชื่อขนมของภาษาไทยถิ่นใต้ จังหวัดภูเก็ต ที่เป็นคำยืมภาษาจีนฮกเกี้ยน ซึ่งประกอบด้วยหน่วยคำ *ต่าว* กับหน่วยคำอื่นในภาษาจีนฮกเกี้ยน
4. คำเรียกชื่อขนมของภาษาไทยถิ่นใต้ จังหวัดภูเก็ต ที่เป็นคำยืมภาษาจีนฮกเกี้ยน ซึ่งประกอบด้วยหน่วยคำ *ทึ้ง* กับหน่วยคำอื่นในภาษาจีนฮกเกี้ยน

1. คำเรียกชื่อขนมของภาษาไทยถิ่นใต้ จังหวัดภูเก็ต ที่เป็นคำยืมภาษาจีนฮกเกี้ยน ซึ่งเกิดจากการประสมของหน่วยคำภาษาไทยถิ่นใต้ *หนม* กับหน่วยคำอื่นในภาษาจีนฮกเกี้ยน

จากการเก็บรวบรวมข้อมูลคำเรียกชื่อขนมของภาษาไทยถิ่นใต้ จังหวัดภูเก็ต ที่เป็นคำยืมภาษาจีนฮกเกี้ยน พบหน่วยคำภาษาไทยถิ่นใต้ *หนม* กับหน่วยคำอื่นในภาษาจีนฮกเกี้ยนทั้งสิ้น 7 คำ ดังตารางรายชื่อขนมต่อไปนี้

ตาราง 1 คำประสมระหว่างหน่วยคำภาษาไทยถิ่นใต้ *หนม* กับหน่วยคำอื่นในภาษาจีนฮกเกี้ยน

ชื่อขนม	**การประสมกันของหน่วยคำ**	**ความหมาย**
1. หนมป่าวล้าง	$[[\text{หนม}_{N}{}^{1}]\ [\text{ป่าว}_{V}{}^{2}]\ [\text{ล้าง}_{V}]]_{N}$ ขนม ห่อ ย่าง	ขนมที่ทำด้วยข้าวเหนียวนึ่ง ไส้มะพร้าว กุ้ง และพริกไทย ห่อด้วยใบตองเป็นทรงยาว จีบหัวท้ายด้วยไม้กลัดแล้วนำไปปิ้ง
2. หนมป้าว	$[[\text{หนม}_{N}]\ [\text{ป้าว}_{V}]]_{N}$ ขนม ห่อ	ซาลาเปา
3. หนมเปียะ	$[[\text{หนม}_{N}]\ [\text{เปียะ}_{A}{}^{3}]]_{N}$ ขนม แบน	ขนมชนิดหนึ่งทำจากแป้งข้าวเจ้า สาคู และน้ำตาลทรายแดง กวนให้เข้ากัน กวนจนแห้ง เทใส่ถาด และตัดเป็นชิ้นสี่เหลี่ยม
4. หนมอี๋	$[[\text{หนม}_{N}]\ [\text{อี๋}_{A}]]_{N}$ ขนม กลม	ของหวานคล้ายบัวลอย ไม่ใส่ไข่ และกะทิ ต้มกับน้ำตาล

[1]N หมายถึง คำนาม

[2]V หมายถึง คำกริยา

[3]A หมายถึง คำคุณศัพท์

ตาราง 1 (ต่อ)

ชื่อขนม	การประสมกันของหน่วยคำ	ความหมาย
5. หนมโก๋	$[[\text{หนม}_{N}]\ [\text{โก๋}_{N}]]_{N}$ ขนม แป้ง	ขนมชนิดหนึ่งทำจากแป้งข้าวเหนียว ผสมน้ำตาลทราย อัดใส่พิมพ์เป็นรูปต่างๆ
6. หนมต๋าว	$[[\text{หนม}_{N}]\ [\text{ต๋าว}_{N}]]_{N}$ ขนม ลูกเต๋า	ขนมชนิดหนึ่งทำจากแป้งข้าวเจ้า เป็นรูปสี่เหลี่ยมจัตุรัสคล้ายลูกเต๋า ทำให้สุกโดยการอบ
7. หนมเปี้ย	$[[\text{หนม}_{N}]\ [\text{เปี้ย}_{N}]]_{N}$ ขนม แป้งเป็นแผ่นๆ	ขนมไหว้พระจันทร์

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลคำเรียกชื่อขนมของภาษาไทยถิ่นใต้ จังหวัดภูเก็ต ที่เป็นคำยืมภาษาจีนฮกเกี้ยน ซึ่งเกิดจากการประสมของหน่วยคำภาษาไทยถิ่นใต้ *หนม* กับหน่วยคำอื่นในภาษาจีนฮกเกี้ยน พบว่าเป็นไปตามสมมุติฐานข้อ 1 ที่ว่าหน่วยคำ หนม เป็นคำหลักอยู่ในตำแหน่งซ้ายสุด ซึ่งแสดงได้จากข้อมูลภาษา 1-4

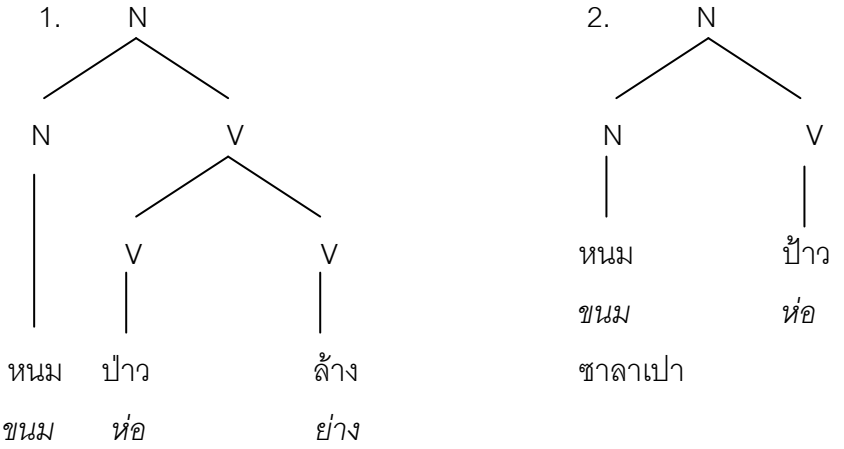

ขนมที่ทำจากข้าวเหนียวนึ่ง ไส้ มะพร้าว กุ้ง และพริกไทย

ห่อด้วยใบตองเป็นทรงยาว จีบหัวท้ายด้วยไม้กลัดแล้วนำไปปิ้ง

3.

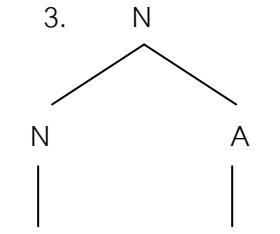

ขนมไหว้พระจันทร์

4.

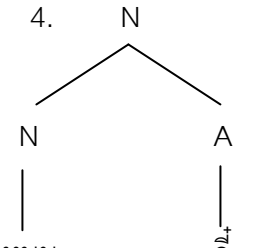

ของหวานคล้ายบัวลอย
ไม่ใส่ไข่และกะทิ

นอกจากนี้ผู้วิจัยยังพบข้อมูลภาษาอีกกลุ่มหนึ่งที่ไม่สามารถระบุตำแหน่งคำหลักได้ เนื่องจากข้อมูลภาษาคำประสมดังกล่าวเป็นคำประสมที่เกิดจากคำประเภทเดียวกัน คือ คำนามกับคำนาม ซึ่งแสดงได้จากข้อมูลภาษา 5-7

5.

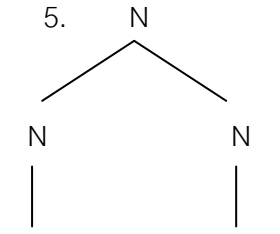

ขนมชนิดหนึ่งทำจาก
แป้งข้าวเหนียว ผสม
น้ำตาลทราย อัดใส่พิมพ์
เป็นรูปต่างๆ

6.

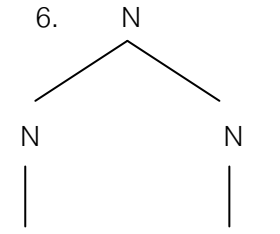

ขนมชนิดหนึ่งทำจาก
แป้งข้าวเจ้า เป็นรูป
สี่เหลี่ยมจัตุรัสคล้าย
ลูกเต๋า ทำให้สุกโดย
การอบ

7.

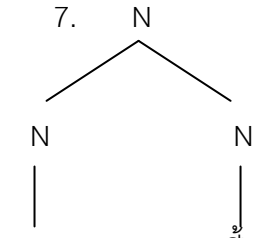

ขนมไหว้พระจันทร์

2. คำเรียกชื่อขนมของภาษาไทยถิ่นใต้ จังหวัดภูเก็ต ที่เป็นคำยืมภาษาจีนฮกเกี้ยน ประกอบด้วยหน่วยคำ *โก้ย* กับหน่วยคำอื่นในภาษาจีนฮกเกี้ยน

จากการเก็บรวบรวมข้อมูลคำเรียกชื่อขนมของภาษาไทยถิ่นใต้ จังหวัดภูเก็ต ที่เป็นคำยืมภาษาจีนฮกเกี้ยน พบหน่วยคำ *โก้ย* กับหน่วยคำอื่นในภาษาจีนฮกเกี้ยน ทั้งสิ้น 14 คำ ดังตารางรายชื่อขนมต่อไปนี้

ตาราง 2 คำประสมระหว่างหน่วยคำ *โก้ย* กับหน่วยคำอื่นในภาษาจีนฮกเกี้ยน

ชื่อขนม	**การประสมกันของหน่วยคำ**	**ความหมาย**
1. จี่โก้ย	$[[จี่_V]\ [โก้ย_N]]_N$ ทอด ขนม	ปาท่องโก๋
2. บันเจี่ยนโก้ย	$[[บันเจี่ยน_V]\ [โก้ย_N]]_N$ ทอด ขนม	ขนมที่มีลักษณะคล้ายขนมถังแตก ตัวขนมเหมือนฟองน้ำ รสชาติหวาน นิยมทานกับกาแฟในตอนเช้า
3. ฮุนโก้ย	$[[ฮุน_V]\ [โก้ย_N]]$ กวน ขนม	ขนมชนิดหนึ่งมีลักษณะคล้ายวุ้นแต่ขุ่นกว่า
4. ป่าวอ้าโก้ย	$[[ป่าว_V]\ [อา_N]\ [โก้ย_N]]_N$ ห่อ ไส้ ขนม	ขนมหัวล้าน
5. เกี่ยมโก้ย	$[[เกี่ยม_A]\ [โก้ย_N]]_N$ เค็ม ขนม	ขนมถ้วยตะไลเค็ม ทำจากแป้งข้าวเจ้า โรยหน้าด้วยหอมเจียวและกุ้งแห้งบดเป็นฝอย
6. ตี่โก้ย	$[[ตี่_A]\ [โก้ย_N]]_N$ หวาน ขนม	ขนมเข่งไหว้เจ้า
7. ฮวดโก้ย	$[[ฮวด_A]\ [โก้ย_N]]_N$ พอง ขนม	ขนมถ้วยฟู
8. กาเป็กโก้ย	$[[กาเป็ก_N]\ [โก้ย_N]]_N$ หน่อไม้น้ำ ขนม	ขนมทองม้วน

ตาราง 2 (ต่อ)

ชื่อขนม	การประสมกันของหน่วยคำ	ความหมาย
9. กิ่นเจ๊วโก้ย	$[[กิ่นเจ๊ว_N]\ [โก้ย_N]]_N$ กล้วย ขนม	ข้าวต้มมัด
10. กีโก้ย	$[[กี_N]\ [โก้ย_N]]_N$ สารที่ ขนม ใส่ใน แป้งทำ ขนมจ้าง	ขนมถ้วยสีเหลือง ทำจากน้ำด่าง ตัวขนมมีความนุ่ม และยืดหยุ่น ราดด้วยน้ำเชื่อม
11. ฉายถาวโก้ย	$[[ฉายถาว_N]\ [โก้ย_N]]_N$ หัวไชเท้า ขนม	ขนมชนิดหนึ่ง ทำจากแป้งข้าวเจ้า และหัวไชเท้าบดละเอียด นำไปนึ่งแล้วทอดในน้ำมันร้อนจัด โรยหน้าด้วยน้ำตาลทราย เวลารับประทาน
12. ซีก๊ัวโก้ย	$[[ซีก๊ัว_N]\ [โก้ย_N]]_N$ แตงโม ขนม	ขนมแตงโม มีลักษณะคล้ายแตงโม ทำจากแป้งข้าวเจ้า ใช้สีผสมอาหารสีแดง หรือสีเหลืองทำเป็นเนื้อแตงโม
13. อ่อโก้ย	$[[อ่อ_N]\ [โก้ย_N]]_N$ เผือก ขนม	ขนมที่ทำจากแป้งข้าวเจ้า โรยหน้าด้วยเผือก กุ้งแห้งบด กุ้งโขลก หอมเจียว และกุยช่าย
14. ก่าวเตี่ยนโก้ย	$[[ก่าว_Q{}^4]\ [เตี่ยน_N]\ [โก้ย_N]]_N$ เก้า ชั้น ขนม	ขนมชั้น

[4]Q หมายถึง คำบ่งปริมาณ

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลคำเรียกชื่อขนมของภาษาไทยถิ่นใต้ จังหวัดภูเก็ต ที่เป็นคำยืมภาษาจีนฮกเกี้ยน ซึ่งประกอบด้วยหน่วยคำ *โก้ย* กับหน่วยคำอื่นในภาษาจีนฮกเกี้ยน พบว่าเป็นไปตามสมมุติฐานข้อ 2 ที่ว่าหน่วยคำ *โก้ย* เป็นคำหลักอยู่ในตำแหน่งขวาสุด ซึ่งแสดงได้จากข้อมูลภาษา 1-7

1.

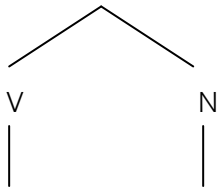

ทอด *ขนม*

ปาท่องโก๋

2.

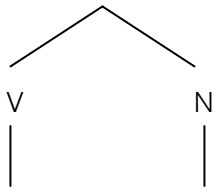

ทอด *ขนม*

ขนมที่มีลักษณะคล้ายขนมถังแตก ตัวขนมเหมือนฟองน้ำ รสชาติหวาน นิยมทานกับกาแฟในตอนเช้า

3.

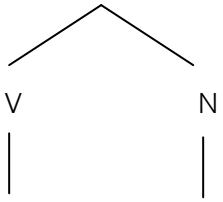

กวน *ขนม*

ขนมชนิดหนึ่งมีลักษณะคล้ายวุ้นแต่ขุ่นกว่า

4.

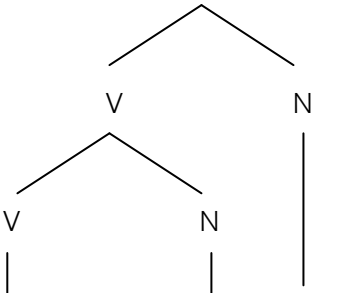

ห่อ *ไส้* *ขนม*

ขนมหัวล้าน

5.

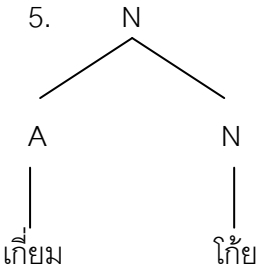

ขนมถ้วยตะไลเค็ม ทำจาก
แป้งข้าวเจ้า โรยหน้าด้วย
หอมเจียว และกุ้งแห้งบดเป็นฝอย

6.

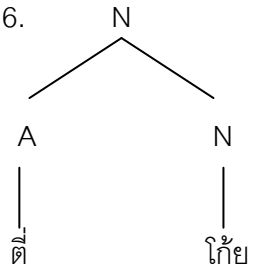

ขนมเข่งไหว้เจ้า

7.

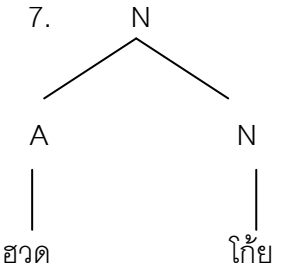

ขนมถ้วยฟู

นอกจากนี้ ผู้วิจัยพบข้อมูลอีกกลุ่มหนึ่งที่ไม่สามารถระบุตำแหน่งคำหลักได้ เนื่องจากข้อมูลภาษาคำประสมดังกล่าวเป็นคำประสมที่เกิดจากคำประเภทเดียวกัน คือ คำนามกับคำนาม ซึ่งแสดงได้จากข้อมูลภาษา 8-14

8.

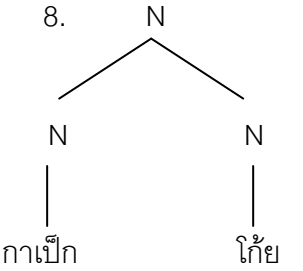

ขนมทองม้วน

9.

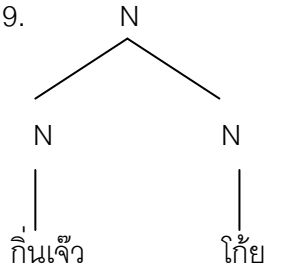

ข้าวต้มมัด

10.

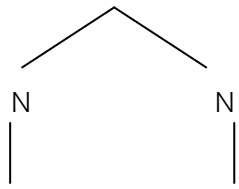

ขนมถ้วยสีเหลือง ทำจากน้ำด่าง ตัวขนมมีความนุ่ม และยืดหยุ่น ราดด้วยน้ำเชื่อม

11.

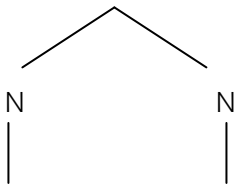

ขนมชนิดหนึ่ง ทำจากแป้งข้าวเจ้า และหัวไชเท้าบดละเอียด นำไปนึ่ง แล้วทอดในน้ำมันร้อนจัด โรยหน้าด้วยน้ำตาลทรายเวลารับประทาน

12.

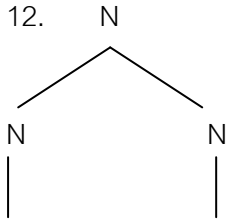

ขนมแตงโม มีลักษณะคล้ายแตงโม ทำจากแป้งข้าวเจ้า ใช้สีผสมอาหารสีแดง หรือสีเหลืองทำเป็นเนื้อแตงโม

13.

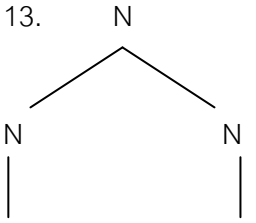

ขนมที่ทำจากแป้งข้าวเจ้า โรยหน้าด้วยเผือก กุ้งแห้งบด กุ้งโขลก หอมเจียว และกุยช่าย

14.

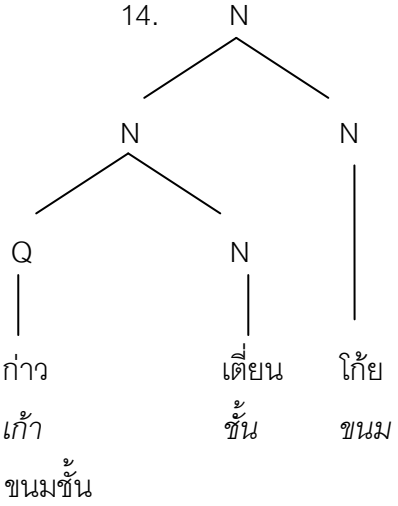

3. คำเรียกชื่อขนมของภาษาไทยถิ่นใต้ จังหวัดภูเก็ต ที่เป็นคำยืมภาษาจีนฮกเกี้ยน ซึ่งประกอบด้วยหน่วยคำ *ต่าว* กับหน่วยคำอื่นในภาษาจีนฮกเกี้ยน

จากการเก็บรวบรวมข้อมูลคำเรียกชื่อขนมของภาษาไทยถิ่นใต้ จังหวัดภูเก็ต ที่เป็นคำยืมภาษาจีนฮกเกี้ยน พบหน่วยคำ *ต่าว* กับหน่วยคำอื่นในภาษาจีนฮกเกี้ยน ทั้งสิ้น 5 คำ ดังตารางรายชื่อขนมต่อไปนี้

ตาราง 3 คำประสมระหว่างหน่วยคำ *ต่าว* กับหน่วยคำอื่นในภาษาจีนฮกเกี้ยน

ชื่อขนม	**การประสมกันของหน่วยคำ**	**ความหมาย**
1. ต่าวส้อ	$[[\text{ต่าว}_N]\ [\text{ส้อ}_V]]_N$ ถั่ว คลึง	ขนมชนิดหนึ่ง มีลักษณะคล้ายขนมไหว้พระจันทร์ มีไส้หวานและไส้เค็ม
2. ต่าวโก้	$[[\text{ต่าว}_N]\ [\text{โก้}_N]]_N$ ถั่ว แป้ง	ขนมตะโก้
3. ต่าวทึ้ง	$[[\text{ต่าว}_N]\ [\text{ทึ้ง}_N]]_N$ ถั่ว น้ำตาล	ถั่วดำ หรือถั่วแดงต้มน้ำตาล
4. ต่าวส่วน	$[[\text{ต่าว}_N]\ [\text{ส่วน}_N]]_N$ ถั่ว เพชร,พลอย	เต้าส่วน
5. ต่าวโฮ้ย	$[[\text{ต่าว}_N]\ [\text{โฮ้ย}_N]]_N$ ถั่ว ดอกไม้	เต้าฮวย

4. คำเรียกชื่อขนมของภาษาไทยถิ่นใต้ จังหวัดภูเก็ต ที่เป็นคำยืมภาษาจีนฮกเกี้ยน ซึ่งประกอบด้วยหน่วยคำ *ทึ้ง* กับหน่วยคำอื่นในภาษาจีนฮกเกี้ยน

จากการเก็บรวบรวมข้อมูลคำเรียกชื่อขนมของภาษาไทยถิ่นใต้ จังหวัดภูเก็ต ที่เป็นคำยืมภาษาจีนฮกเกี้ยน พบหน่วยคำ *ทึ้ง* กับหน่วยคำอื่นในภาษาจีนฮกเกี้ยน ทั้งสิ้น 5 คำ ดังตารางรายชื่อขนมต่อไปนี้

ตาราง 4 คำประสมระหว่างหน่วยคำ *ทึ้ง* กับหน่วยคำอื่นในภาษาจีนฮกเกี้ยน

ชื่อขนม	**การประสมกันของหน่วยคำ**	**ความหมาย**
1. ต่าวทึ้ง	$[[\text{ต่าว}_N]\ [\text{ทึ้ง}_N]]_N$ ถั่ว น้ำตาล	ถั่วดำ หรือถั่วแดงต้มน้ำตาล
2. ถ่อต่าวหยินทึ้ง	$[[\text{ถ่อต่าวหยิน}_N]\ [\text{ทึ้ง}_N]]_N$ ถั่วลิสง น้ำตาล	ถั่วลิสงต้มน้ำตาลทรายขาว
3. เลกต่าวทึ้ง	$[[\text{เลกต่าว}_N]\ [\text{ทึ้ง}_N]]_N$ ถั่วเขียว น้ำตาล	ถั่วเขียวต้มน้ำตาล
4. ฮันจูทึ้ง	$[[\text{ฮันจู}_N]\ [\text{ทึ้ง}_N]]_N$ มันเทศ น้ำตาล	มันเทศต้มน้ำตาลทราย
5. ซิโกทึ้ง	$[[\text{ซิ}_Q]\ [\text{โก}_N]\ [\text{ทึ้ง}_N]]_N$ สี่ แป้ง น้ำตาล	ขนมหวานคล้ายเต้าทึงประกอบด้วยเครื่องปรุง 4 อย่างคือ ถั่วลิสงต้ม ลูกเดือยต้ม มันต้ม และเม็ดบัวต้ม

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลคำเรียกชื่อขนมของภาษาไทยถิ่นใต้ จังหวัดภูเก็ต ที่เป็นคำยืมภาษาจีนฮกเกี้ยน ประกอบด้วยหน่วยคำ *ต่าว* และหน่วยคำ *ทึ้ง* กับหน่วยคำอื่นในภาษาจีนฮกเกี้ยน พบว่า ไม่เป็นไปตามสมมุติฐานข้อ 2 ที่ว่า หน่วยคำ *ต่าว* และหน่วยคำ *ทึ้ง* เป็นคำหลักอยู่ในตำแหน่งขวาสุด เนื่องจากพบคำเรียกชื่อขนม ต่าวส้อ วางคำหลักไว้ในตำแหน่งซ้ายสุด ซึ่งแสดงให้เห็นในข้อมูลภาษา 1 ในคำเรียกชื่อขนมที่เป็นคำประสมระหว่างหน่วยคำ *ต่าว* กับหน่วยคำอื่นในภาษาจีนฮกเกี้ยน

นอกจากนี้ข้อมูลภาษาคำประสมส่วนใหญ่เป็นคำประสมที่เกิดจากคำประเภทเดียวกัน คือ คำนามกับคำนาม จึงเป็นเหตุให้ไม่สามารถระบุตำแหน่งคำหลักได้ด้วยเกณฑ์ระบบหน่วยคำ ซึ่งแสดงได้จากข้อมูลภาษา 2-5 ในคำประสมระหว่างหน่วยคำ *ต่าว* กับหน่วยคำอื่นในภาษาจีนฮกเกี้ยน และข้อมูลภาษา 1-5 ในคำประสมระหว่างหน่วยคำ *ทึ้ง* กับหน่วยคำอื่นในภาษาจีนฮกเกี้ยน

คำประสมระหว่างหน่วยคำ ต่าว กับหน่วยคำอื่นในภาษาจีนฮกเกี้ยน

1.

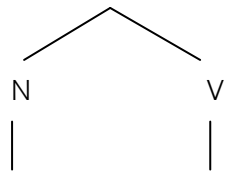

ถั่ว *คลึง*

ขนมชนิดหนึ่ง มีลักษณะคล้าย
ขนมไหว้พระจันทร์ มีไส้หวาน
และไส้เค็ม

2.

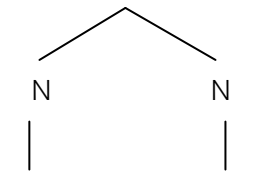

ถั่ว *แป้ง*

ขนมตะโก้

3.

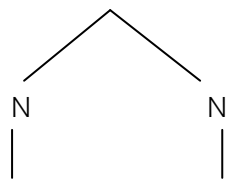

ถั่ว *น้ำตาล*

ถั่วดำ หรือถั่วแดงต้มน้ำตาล

4.

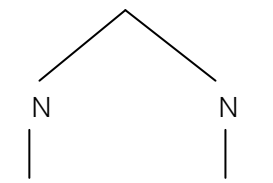

ถั่ว *เพชร,พลอย*

เต้าส่วน

คำประสมระหว่างหน่วยคำ *ทึ้ง* กับหน่วยคำอื่นในภาษาจีนฮกเกี้ยน

1.

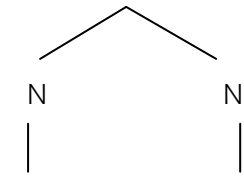

ถั่วดำ หรือถั่วแดงต้มน้ำตาล

2.

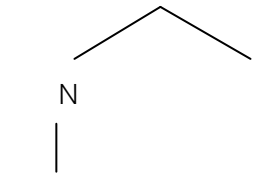

ถั่วลิสงต้มน้ำตาลทรายขาว

3.

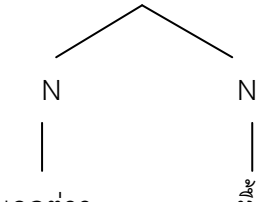

ถั่วเขียวต้มน้ำตาล

4.

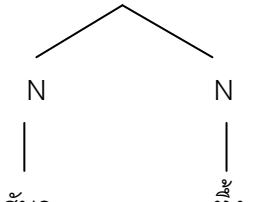

มันเทศต้มน้ำตาลทราย

5.

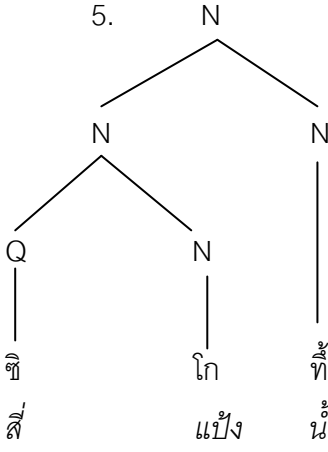

ขนมหวานคล้ายเต้าทึง ประกอบด้วย
เครื่องปรุง 4 อย่าง คือ ถั่วลิสงต้ม
ลูกเดือยต้ม มันต้ม และเม็ดบัวต้ม

บทที่ 5
สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

ความมุ่งหมายของการวิจัย

เพื่อศึกษาตำแหน่งคำหลักในคำเรียกชื่อขนมของภาษาไทยถิ่นใต้ จังหวัดภูเก็ต ที่เป็นคำยืมภาษาจีนฮกเกี้ยน ซึ่งเกิดจากการประสมของหน่วยคำภาษาไทยถิ่นใต้ *หนม* กับภาษาจีนฮกเกี้ยน และคำยืมภาษาจีนฮกเกี้ยนที่ประกอบไปด้วยหน่วยคำ *โก้ย*, *ต่าว*, และหน่วยคำ *ทึ้ง*

วิธีดำเนินการวิจัย

ผู้วิจัยรวบรวมคำเรียกชื่อขนมของภาษาไทยถิ่นใต้ จังหวัดภูเก็ต ที่เป็นคำยืมภาษาจีนฮกเกี้ยนจากเอกสารต่างๆ 8 เล่ม พบคำเรียกชื่อขนมที่เกิดจากการประสมของหน่วยคำภาษาไทยถิ่นใต้ *หนม* กับภาษาจีนฮกเกี้ยน และคำยืมภาษาจีนฮกเกี้ยนที่ประกอบไปด้วยหน่วยคำ *โก้ย*, *ต่าว*, และหน่วยคำ *ทึ้ง* ทั้งสิ้น 31 คำ โดยผู้วิจัยนำคำเรียกชื่อขนมดังกล่าวไปสัมภาษณ์ผู้บอกภาษาเกี่ยวกับหน่วยคำ และความหมายของหน่วยคำ หลังจากนั้นจึงนำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์หาตำแหน่งคำหลักของคำเรียกชื่อขนม

สรุปผลการวิจัย

จากการวิเคราะห์คำเรียกชื่อขนมของภาษาไทยถิ่นใต้ จังหวัดภูเก็ต ที่เป็นคำยืมภาษาจีนฮกเกี้ยน ซึ่งเกิดจากการประสมของหน่วยคำภาษาไทยถิ่นใต้ *หนม* กับภาษาจีนฮกเกี้ยน และคำยืมภาษาจีนฮกเกี้ยนที่ประกอบไปด้วยหน่วยคำ *โก้ย*, *ต่าว*, และหน่วยคำ *ทึ้ง* แสดงให้เห็นถึงตำแหน่งหลักในคำประสมทั้ง 31 คำ สรุปว่า ข้อมูลคำเรียกชื่อขนมของภาษาไทยถิ่นใต้ จังหวัดภูเก็ต ที่เป็นคำยืมภาษาจีนฮกเกี้ยน ซึ่งเกิดจากการประสมของหน่วยคำภาษาไทยถิ่นใต้ *หนม* กับภาษาจีนฮกเกี้ยนทั้ง 7 คำ พบว่า หน่วยคำ หนม เป็นคำหลักอยู่ทางซ้ายสุด 4 คำ คือคำว่า หนมป๋าวล้าง หนมป้าว หนมเปียะ และหนมอี๋ ในขณะที่คำเรียกชื่อขนม 3 คำที่เหลือ คือคำว่า หนมโก๋ หนมต๋าว และหนมเปี้ย เป็นคำเรียกชื่อขนมที่ไม่สามารถระบุตำแหน่งคำหลักได้ ส่วนข้อมูลคำเรียกชื่อขนมของภาษาไทยถิ่นใต้ จังหวัดภูเก็ต ที่เป็นคำยืมภาษาจีนฮกเกี้ยน ที่ประกอบไปด้วยหน่วยคำ *โก้ย* ทั้ง 14 คำ พบว่าหน่วยคำ *โก้ย* เป็นคำหลักที่อยู่ทางขวาสุด 7 คำ คือคำว่า จี่โก้ย บันเจี่ยนโก้ย ฮุนโก้ย ป่าวอ้าโก้ย เกี่ยนมโก้ย ตี่โก้ย และฮวดโก้ย นอกจากนี้ผลการวิจัยยังพบคำเรียกชื่อขนมที่ไม่สามารถระบุตำแหน่งคำหลักทั้งสิ้น 7 คำ คือ คำว่า กาเป็กโก้ย กิ่นเจ๊วโก้ย กีโก้ย ฉายถาวโก้ย ซีกั๊วโก้ย อ่อโก้ย และก่าวเตี่ยนโก้ย แต่คำเรียกชื่อขนมที่ประกอบไปด้วยหน่วยคำ *ต่าว* และหน่วยคำ *ทึ้ง* ส่วนใหญ่ไม่สามารถระบุตำแหน่ง

คำหลักได้ พบทั้งสิ้น 9 คำ คือคำว่า ต่าวโก้ ต่าวทึ้ง ต่าวส่วน ต่าวโฮ้ย ต่าวทึ้ง ถ่อต่าวหยินทึ้ง เลกต่าวทึ้ง ฮันจูทึ้ง และซิโกทึ้ง นอกจากนี้ผลการวิจัยพบคำเรียกชื่อขนมในหน่วยคำ ต่าว 1 คำ ที่วางคำหลักไว้ทางซ้ายสุด คือคำว่า ต่าวส้อ

อภิปรายผลการวิจัย

จากการวิเคราะห์ข้อมูลคำเรียกชื่อขนมของภาษาไทยถิ่นใต้ จังหวัดภูเก็ต ที่เป็นคำยืมภาษาจีนฮกเกี้ยน ซึ่งเกิดจากการประสมของหน่วยคำภาษาไทยถิ่นใต้ *หนม* กับภาษาจีนฮกเกี้ยน พบตำแหน่งคำหลักอยู่ทางซ้ายสุด 4 คำ คือ คำว่า หนมป่าวล้าง หนมป้าว หนมเปียะ และหนมอี๋ ซึ่งสอดคล้องกับคำกล่าวของ (บรรจบ พันธุเมธา. 2523: 7-14) และ (ไสว เรืองวิเศษ. 2531: 156-169) ที่ว่า คำประสมที่เกิดการประสมกันของภาษาไทยกับภาษาจีนจะวางคำภาษาไทยที่เป็นคำบ่งบอกประเภทของสิ่งต่างๆ ซึ่งเป็นคำหลักไว้หน้าคำภาษาจีนที่เป็นคำขยาย ในทางตรงกันข้ามเมื่อมีการยืมภาษาจีนฮกเกี้ยนทั้งคำ ซึ่งประกอบไปด้วยหน่วยคำ โก้ย พบตำแหน่งคำหลักอยู่ทางขวาสุด 7 คำ คือ คำว่า จี่โก้ย บันเจี่ยนโก้ย ฮุนโก้ย ป่าวอ้าโก้ย เกี่ยมโก้ย ตี่โก้ย และฮวดโก้ย ซึ่งสอดคล้องกับคำกล่าวของ (นพดล กิตติกุล. 2534: 141-145) กล่าวว่า คำประสมที่เป็นคำยืมภาษาจีนฮกเกี้ยนวางคำหลักไว้ทางขวาสุด อย่างไรก็ตามผลการวิจัยยังพบข้อมูลภาษาคำประสมที่เกิดจากคำประเภทเดียวกัน คือ คำนามกับคำนาม ทั้งสิ้น 19 คำ ซึ่งคำประสมดังกล่าวเป็นคำประสมที่ไม่สามารถระบุตำแหน่งคำหลักได้ โดยแบ่งตามหน่วยคำ ดังนี้

หน่วยคำ *หนม* พบทั้งสิ้น 3 คำ คือ คำว่า หนมโก๋ หนมต๋าว และหนมเปี้ย

หน่วยคำ *โก้ย* พบทั้งสิ้น 7 คำ คือ คำว่า กาเป็กโก้ย กิ่นเจ๊วโก้ย กีโก้ย ฉายถาวโก้ย ซีกิ๊วโก้ย อ่อโก้ย และก่าวเตี่ยนโก้ย

หน่วยคำ *ต่าว* พบทั้งสิ้น 4 คำ คือ คำว่า ต่าวโก้ ต่าวทึ้ง ต่าวส่วน ต่าวโฮ้ย

หน่วยคำ *ทึ้ง* พบทั้งสิ้น 5 คำ คือ คำว่า ต่าวทึ้ง ถ่อต่าวหยินทึ้ง เลกต่าวทึ้ง ฮันจูทึ้ง และซิโกทึ้ง

คำเรียกชื่อขนมทั้ง 19 คำ ข้างต้น เป็นไปตามคำกล่าวของไอวาซากิ; และ ปรียา (Iwasaki; & Preeya. 2005: 36-45) ที่ว่า คำประสมบางคำก็ไม่สามารถระบุตำแหน่งคำหลักได้ ถ้าคำประสมนั้นเกิดจากการประสมกันของคำประเภทเดียวกัน เช่น คำนามกับคำนาม คำกริยากับคำกริยา และเป็นที่น่าสังเกตว่า คำว่า ต่าวทึ้ง เป็นคำเรียกชื่อขนมที่เกิดจากการนำเอาหน่วยคำที่ศึกษา 2 หน่วยคำมาประสมกัน

นอกจากนี้ผลการวิจัยพบคำเรียกชื่อขนมที่เป็นคำยืมภาจีนฮกเกี้ยน 1 คำที่น่าสนใจ คือ คำว่า ต่าวส้อ ที่วางคำหลักไว้ทางซ้ายสุด จึงเป็นที่น่าสนใจที่จะศึกษาต่อไปว่าคำประสมอื่นๆ ในภาษาจีนฮกเกี้ยนมีตำแหน่งคำหลักอยู่ด้านซ้ายเหมือนคำว่า ต่าวส้อ หรือไม่

ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

ควรศึกษาตำแหน่งคำหลักของคำประสมที่เป็นคำยืมภาษาจีนฮกเกี้ยนในหมวดอื่นๆ

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย. (2550). Amazing Thailand: ภูเก็ต. (แผ่นพับ). กรุงเทพฯ: ม.ป.พ.

คนึงนิจ ภักดีวงศ์. (2545). *อาหารพื้นเมืองภูเก็ต.* พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ: ภาควิชาอาหารและโภชนาการ คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี สถาบันราชภัฏภูเก็ต.

จรรยา ตาระกา. (2533). คำประสมในภาษาไทยลำปาง : การศึกษาเชิงวิเคราะห์และเปรียบเทียบ. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. (ภาษาไทย). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.

เทศบาลนครภูเก็ต. (2549). *กิจกรรมเทศบาล: ขนมพื้นเมือง.* สืบค้นเมื่อ 19 มีนาคม 2553, จาก http://www.phuketcity.go.th/pkc/activity-detail.php?type=28stream=171

นัดดา หงษ์วิวัฒน์. (2542). *โอชะอาหารพื้นบ้านจังหวัดภูเก็จ ในครัว: ครัวภูเก็จ ลูกผสมไทย-จีนฮกเกี้ยน.* ภูเก็ต: แสงแดด.

นันตพร นิลจินดา. (ม.ป.ป.). *ภาษาต่างประเทศในภาษาไทย.* พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยรามคำแหง.

นพดล กิตติกุล. (2534). *คำยืมภาษาจีนฮกเกี้ยนที่ใช้ในภาษาไทยถิ่นจังหวัดภูเก็ต.* ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. (ภาษาไทย). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

----------. (ม.ป.ป.). *คำจีนคำไทยในภูเก็ต.* กรุงเทพฯ: ม.ป.พ.

บรรจบ พันธุเมธา. (2523). *ภาษาต่างประเทศในภาษาไทย.* สกลนคร: สถาบันราชภัฏสกลนคร.

ประยูร ทรงศิลป์. (2526). การเปลี่ยนแปลงของภาษา: คำยืมในภาษาไทย. กรุงเทพฯ: ภาควิชาภาษาไทย วิทยาลัยครูธนบุรี.

ประสิทธิ์ สมสู่. (2533). *คำประสมในภาษาไทยถิ่นใต้ จังหวัดนครศรีธรรมราช.* วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (ภาษาไทย). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

ปราณี รัตน์น่วม; และ สดศรี บำรุงวงศ์. (2528). *อาหารพื้นเมืองภูเก็ต.* ภูเก็ต: ศูนย์ศิลปวัฒนธรรม วิทยาลัยครูภูเก็ต.

เปรมจิต ชนะวงศ์. (2545). *ภาษาไทยถิ่นใต้.* พิมพ์ครั้งที่ 5. นครศรีธรรมราช: ภาควิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ สถาบันราชภัฏนครศรีธรรมราช.

ภูเก็ตดาต้าดอทเน็ต. (2551). *คำยืมในภาษาไทยถิ่นภูเก็ต.* สืบค้นเมื่อ 19 มีนาคม 2551, จาก http://www.phuketdata.net/main/index.php?option=com_content&task=view&id=145&Itemid=1

มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช. (2547). *เอกสารการสอนชุดวิชาภาษาไทย 3 หน่วยที่ 17- 15.* นนทบุรี: สาขาวิชาศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.

มารศรี อุสาหะ. (2538). *อาหารท้องถิ่นภูเก็ต.* ภูเก็ต: สถาบันราชภัฏภูเก็ต.

ยมโดย เพ็งพงศา. (2538). *เอกสารการสอนชุดวิชา ทย. 413 หลักภาษา.* กรุงเทพฯ: ภาควิชาภาษาไทยและภาษาตะวันออก คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

ศรีจันทร์ วิชาตรง. (2542). *หลักภาษาไทย.* กรุงเทพฯ: ภาควิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ สถาบันราชภัฏพระนคร.

ไสว เรืองวิเศษ. (2531). *ภาษาต่างประเทศในภาษาไทย.* ภูเก็ต: วิทยาลัยครูภูเก็ต.

สำนักงานปลัดเทศบาล เทศบาลนครภูเก็ต. (2550). *Phuket Town Area: คู่มือท่องเที่ยวเมืองภูเก็ต.* (แผ่นพับ). กรุงทพฯ: ม.ป.พ.

องค์การบริหารส่วนตำบลเชิงทะเล. (ม.ป.ป). *ขนมท้องถิ่นภูเก็ต.* ภูเก็ต: ม.ป.พ

Aronoff, Mark; & Miller, Jane Press. (2001). *Handbook of Linguistic.* Massachusetts: Blackwell Publisher.

Fromkin, Victoria; Rodman, Robert; & Hymas, Nina. (2003). *An Introduction to Language.* 7th ed. Massachusetts: Meinle, a part of Thomson.

Haspelmath, Martin. (2002). *Understand Morphology.* New York: Oxford University Press.

Iwasaki, Shoichi; & Preeya, Ingkaphirom. (2005). *A Reference Grammar of Thai.* Cambridge: Cambridge University Press.

Mattews, P.H. (1991). *Morphology.* 7th ed. Cambridge: Cambridge University Press.

O'Grady, William; & Archiblald, John. (2004). *Contemporary Linguistic Analysis.* 5th ed. n.p. Pearson Education.

Slikirk, Elisabeth O. (1983). *The Syntax of Words.* Massachusetts: The MIT Press.

Spencer, Andrew. (1991). *Morphological Theory.* Massachusetts: Basil Blackwell.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

คำเรียกชื่อขนมของภาษาไทยถิ่นใต้ จังหวัดภูเก็ต ที่เป็นคำยืมภาษาจีนฮกเกี้ยน ซึ่งเกิดจากการประสมของหน่วยคำภาษาไทยถิ่นใต้ หนม กับหน่วยคำอื่นในภาษาจีนฮกเกี้ยน

ภาคผนวก ก
คำเรียกชื่อขนมของภาษาไทยถิ่นใต้ จังหวัดภูเก็ต ที่เป็นคำยืมภาษาจีนฮกเกี้ยน ซึ่งเกิดจากการประสมของหน่วยคำภาษาไทยถิ่นใต้ *หนม* กับหน่วยคำอื่นในภาษาจีนฮกเกี้ยน

ชื่อขนม	ความหมาย
1. หนมโก๋	ขนมชนิดหนึ่งทำจากแป้งข้าวเหนียว ผสมน้ำตาลทราย อัดใส่พิมพ์เป็นรูปต่างๆ
2. หนมต๋าว	ขนมชนิดหนึ่งทำจากแป้งข้าวเจ้า เป็นรูปสี่เหลี่ยมจัตุรัสคล้ายลูกเต๋า ทำให้สุกโดยการอบ
3. หนมเปี้ย	ขนมไหว้พระจันทร์
4. หนมเปียะ	ขนมชนิดหนึ่งทำจากแป้งข้าวเจ้า สาคู และน้ำตาลทรายแดงกวนให้เข้ากัน กวนจนแห้ง เทใส่ถาดและตัดเป็นชิ้นสี่เหลี่ยม
5. หนมอี๋	ของหวานคล้ายบัวลอยไม่ใส่ไข่ และกะทิ ต้มกับน้ำตาล
6. หนมป้าว	ซาลาเปา
7. หนมป่าวล้าง	ขนมที่ทำด้วยข้าวเหนียวนึ่ง ไส้มะพร้าว กุ้ง และพริกไทย ห่อด้วยใบตองเป็นทรงยาว จีบหัวท้ายด้วยไม้กลัดแล้วนำไปปิ้ง

ภาคผนวก ข

คำเรียกชื่อขนมของภาษาไทยถิ่นใต้ จังหวัดภูเก็ต ที่เป็นคำยืมภาษาจีนฮกเกี้ยน ซึ่งประกอบด้วยหน่วยคำ *โก้ย* กับหน่วยคำอื่นในภาษาจีนฮกเกี้ยน

ภาคผนวก ข

คำเรียกชื่อขนมของภาษาไทยถิ่นใต้ จังหวัดภูเก็ต ที่เป็นคำยืมภาษาจีนฮกเกี้ยน ซึ่งประกอบด้วยหน่วยคำ *โก้ย* กับหน่วยคำอื่นในภาษาจีนฮกเกี้ยน

ชื่อขนม	ความหมาย
1. กาเป็กโก้ย	ขนมทองม้วน
2. กิ่นเจ๊วโก้ย	ข้าวต้มมัด
3. กีโก้ย หรือกีอาโก้ย	ขนมถ้วยสีเหลือง ทำจากน้ำด่าง ตัวขนมมีความนุ่ม และยืดหยุ่น ราดด้วยน้ำเชื่อม
4. ฉายถาวโก้ย	ขนมชนิดหนึ่ง ทำจากแป้งข้าวเจ้าและหัวไชเท้าบดละเอียด นำไปนึ่งแล้วทอดในน้ำมันร้อนจัด โรยหน้าด้วยน้ำตาลทรายเวลารับประทาน
5. ซีก๊วโก้ย	ขนมแตงโม มีลักษณะคล้ายแตงโม ทำจากแป้งข้าวเจ้า ใช้สีผสมอาหารสีแดงหรือสีเหลืองเป็นเนื้อแตงโม
6. อ่อโก้ย	ขนมที่ทำจากแป้งข้าวเจ้า โรยหน้าด้วยเผือกกุ้งแห้งบด กุ้งโขลก หอมเจียว และกุยช่าย
7. บันเจี่ยนโก้ย	ขนมที่มีลักษณะคล้ายขนมถังแตก ตัวขนมเหมือนฟองน้ำ รสชาติหวาน นิยมทานกับกาแฟในตอนเช้า
8. ฮุนโก้ย	ขนมชนิดหนึ่งมีลักษณะคล้ายวุ้นแต่ขุ่นกว่า
9. เกี่ยมโก้ย	ขนมถ้วยตะไลเค็ม ทำจากแป้งข้าวเจ้า โรยหน้าด้วยหอมเจียว และกุ้งแห้งบดเป็นฝอย
10. ตี่โก้ย	ขนมเข่งไหว้เจ้า
11. ฮวดโก้ย	ขนมถ้วยฟู
12. ก่าวเตี่ยนโก้ย	ขนมชั้น
13. ป่าวอ้าโก้ย	ขนมหัวล้าน
14. อิ่วจี่โก้ย หรือ จี่โก้ย	ปาท่องโก๋

ภาคผนวก ค

คำเรียกชื่อขนมของภาษาไทยถิ่นใต้ จังหวัดภูเก็ต ที่เป็นคำยืมภาษาจีนฮกเกี้ยน ซึ่งประกอบด้วยหน่วยคำ ต่าว กับหน่วยคำอื่นในภาษาจีนฮกเกี้ยน

ภาคผนวก ค

คำเรียกชื่อขนมของภาษาไทยถิ่นใต้ จังหวัดภูเก็ต ที่เป็นคำยืมภาษาจีนฮกเกี้ยน ซึ่งประกอบด้วยหน่วยคำ *ต่าว* กับหน่วยคำอื่นในภาษาจีนฮกเกี้ยน

ชื่อขนม	ความหมาย
1. ต่าวทึ้ง	ถั่วดำ หรือถั่วแดงต้มน้ำตาล
2. ต่าวส่วน	เต้าส่วน
3. ต่าวโก้	ขนมตะโก้
4. ต่าวโฮ้ย	เต้าฮวย
5. ต่าวส้อ	ขนมชนิดหนึ่ง มีลักษณะคล้ายขนมไหว้พระจันทร์ มีไส้หวาน และไส้เค็ม

ภาคผนวก ง

คำเรียกชื่อขนมของภาษาไทยถิ่นใต้ จังหวัดภูเก็ต ที่เป็นคำยืมภาษาจีนฮกเกี้ยน ซึ่งประกอบด้วยหน่วยคำ *ทึ้ง* กับหน่วยคำอื่นในภาษาจีนฮกเกี้ยน

ภาคผนวก ง

คำเรียกชื่อขนมของภาษาไทยถิ่นใต้ จังหวัดภูเก็ต ที่เป็นคำยืมภาษาจีนฮกเกี้ยน ซึ่งประกอบด้วยหน่วยคำ *ทึ้ง* กับหน่วยคำอื่นในภาษาจีนฮกเกี้ยน

ชื่อขนม	ความหมาย
1. ต่าวทึ้ง	ถั่วดำ หรือถั่วแดงต้มน้ำตาล
2. ถ่อต่าวหยินทึ้ง	ถั่วลิสงต้มน้ำตาลทรายขาว
3. เลกต่าวทึ้ง	ถั่วเขียวต้มน้ำตาล
4. ฮันจูทึ้ง	มันเทศต้มน้ำตาลทราย
5. ซิโกทึ้ง	ขนมหวานคล้ายเต้าทึง ประกอบด้วยเครื่องปรุง 4 อย่าง คือ ถั่วลิสงต้ม ลูกเดือยต้ม มันต้ม และเม็ดบัวต้ม

ประวัติย่อผู้ทำสารนิพนธ์

ประวัติย่อผู้ทำสารนิพนธ์

ชื่อ สกุล	นางสาวศุภราภรณ์ ณ ตะกั่วทุ่ง
วันเดือนปีเกิด	1 เมษายน 2526
สถานที่เกิด	จังหวัดภูเก็ต
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	485 ถนนปฏัก ตำบลกะรน อำเภอเมืองภูเก็ต จังหวัดภูเก็ต 83100
ตำแหน่งหน้าที่การงานปัจจุบัน	อาจารย์สอนภาษาอังกฤษ
สถานที่ทำงานปัจจุบัน	กะรน อิงลิช เซ็นเตอร์ 481 ถนนปฏัก ตำบลกะรน อำเภอเมืองภูเก็ต จังหวัดภูเก็ต 83100
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ. 2548	ศิลปศาสตร์บัณฑิต (ศศ.บ) วิชาเอกภาษาอังกฤษ จากมหาวิทยาลัยกรุงเทพ
พ.ศ. 2553	การศึกษามหาบัณฑิต (กศ.ม) สาขาวิชาภาษาศาสตร์การศึกษา จากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ